

SÖKAREN

BREV TILL LÄSARE:

Jag skulle önska att Du som fått SÖKAREN men inte är prenumerant (och som därför — indirekt — vill fungera som denna tidnings avrättare?) skrev till mig och framförde önskemål och kanske gjorde mig uppmärksam på något av stort intresse som SÖKAREN borde ta upp — samt prenumererade — i stället för att visa Ditt missnöje eller ointresse genom att strunta i tidningen. SÖKAREN kan bli mycket bra om många intresserar sig för den.

SM

UR INNEHÅLLET:

J. Bernard Ricks:

Eleuterio Terte 1

Ledare:

Hjälp! 3

Ivan Troëng:

Arkeologin och den fantastiska verkligheten 3

Nils-Olof Jacobson:

Reinkarnationsexperiment 5

Peter Kor:

En tefatsförvandling 6

Experiment med bön 8

Andrew Tomas:

Mount Shastamysteriet 9

Himmelstecken vid Jesu födelse? 10

Alarik Degerman:

Neuros och grafoterapi 12

Elsa Wessling:

Kan ett ofölt barn förnimma? 14

Nya böcker 16

ELEUTERIO TERTE

Av J. Bernard Ricks

I den lilla oansenliga byn San Fabian på ön Luzon i republiken Filippinerna botar dagligen en hängiven kristen "helare" patienter på ett som jag anser mirakulöst sätt. Detta säger jag först efter att med mina egna ögon ha sett Eleuterio Tertes blodlösa, psykiskt utförda kirurgi.

Jag reste över 8.000 (engelska) mil för att komma till den dammiga jordväg som är huvudgata i San Fabian. Hyddorna på båda sidor om vägen är byggda av bambu, sammanflätade med palmgrenar, men atmosfären i denna enkla by minner en om välkända bilder från biblisk tid.

Vid vägens slut fann jag den berömda broder Terte vilken liksom Jesus helar med medel som människorna ännu inte förstår. Jag hade äran att få vara i närheten av denne med så rika gåvor utrustade man, när han trängde in i levande människors kroppar och drog ut sjuka organ och vävnader, i det han använde sig uteslutande av psykisk kraft.

Jag fick första gången min uppmärksamhet riktad på Eleuterio Tertes mirakler genom en artikel i FATE, april 1960, då jag läste "Sällsam helare utför blodlös kirurgi i San Fabian", som var en redogörelse av två filmfotografer, Ron Ormond och Ormond McGill, vilka bevittnade och fotograferade Tertes psykiska kirurgi.

När jag fick ett tillfälle 1963 att resa till Filippinerna, gjorde jag ett besök hos Terte till ett av mina främsta mål. Och jag blev inte besviken.

Den första operation som jag bevittnade i San Fabian var ett ingrepp för att avlägsna vad som beskrevs som en blodpropp i en del av hjärtat. Patienten var en medelålders amerikan.

Han är fortfarande verksam och är framstående affärsman i Kalifornien. Jag har inte tillåtelse att avslöja hans namn.

Operationen ägde rum i en hydda som inte skilde sig från de andra utefter vägen i denna by med 400 själar. Patienten placerades på ett enkelt bord, och några kvinnor samlade sig vid hans fötter.

Broder Terte kallade fram ett kvinnligt transmedium. Först lade han sin hand på hennes panna, därefter klappade han i händerna och då föll hon omedelbart i djup trans. De närvarande kvinnorna lyfte mediet, nu i trans, över till en stol och lade en duk över hennes ansikte. Man omtalade för mig att närvaron av detta medium "skänker kraft" åt kirurgen.

Så snart som mediet kommit på plats, började de andra kvinnorna sjunga psalmer, vilket Terte och hans efterföljare anser nödvändigt för att åstadkomma fenomenen. De sånger som jag kände igen, var enkla psalmer, en del sjungna på engelska och en del på infödingsspråket tagalog.

Denna kör skall fungera så, att rösterna tillsammans i sång "höjer vibrationerna" så att helare och patient kommer i bättre harmoni med varandra.

När kören fortsatte med sina behagliga melodier, tog broder Terte plats på högra sidan av operationsbordet och jag satte mig på motsatta sidan och iakttog honom rätt över den tysta men hoppfulla patienten.

Under det sången pågick, läste broder Terte Herrens bön på engelska och på tagalog. Han sträckte fram sina händer med fingrarna pekande rätt på patientens bröst, och plötsligt, liksom

ett svar på en obemärkt signal, sjönk hans armar ned och han började massera patienten vid trakten av hjärtat. Massagen var endast ett milt knådan- de och utfördes med fingertopparna bara.

Inom tio sekunder efter det att broder Tertés fingrar rört vid mannens bröst, kunde jag se ett litet svart föremål komma upp rätt genom bröstet — det var en blodpropp!

Det fanns ingen öppning i bröstet, men proppen kom upp och föll rätt i Tertés händer. Blodproppen var ungefär så stor som min tumnagel och mycket blodig men det fanns inget blod på patientens kropp.

Jag talade till patienten medan han låg på operationsbordet, och han kunde svara omedelbart. Han sa att han inte kände någon smärta men uppgav att han "kände i sig" att proppen var borta. Senare talade han om för mig att hans läkare i staterna hade till- rätt en operation för att avlägsna proppen men att han hade valt att opereras med psykisk kraft. Tidigare hade jag bevittnat en framgångsrik operation som Terte utförde på en av den här mannens släktingar.

Broder Terte opererar endast när andar omtalar för honom att de skall vara redo; sedan tar han hand om flera fall under relativt kort tid. Som följd därav kunde jag kort efter hjärt- operationen bevittna ett ingrepp mot akut blindtarmsinflammation.

Denna gång var den sjuke en filip- piner, ungefär 60 år gammal. Då han låg på operationsbordet, samlades åter kören vid patientens fötter och började sjunga. Broder Terte tvättade mannens kropp med alkohol och ren- gjorde sina egna händer med antiseptiskt medel, vilket han gjorde före alla operationer som jag var vittne till.

Åter, efter bönen, sträckte Terte ut sina armar till dess han fick en signal från Det Okända. Sedan dök hans händer ned på den sjuke mannens buk och fingrarna började massera hans le- kamen.

Några sekunder senare kunde jag se ett hål, en tum stort, öppna sig på patientens kropp, och några ögonblick därefter kom appendix upp rätt genom detta hål som om den hade bli- vit skuren loss.

Terte lyfte det sjuka organet ut ur patientens kropp och placerade det i min hand. Jag kunde se att det var svullet och inflammerat, men det var inte blodigt, och det var inte mer blod på den opererade än om han hade stuc- kits med en nål.

Sedan pressade broder Terte tillbaka patientens kött och gned litet över den fläck där hålet hade varit. När jag

En människa kan alltid finna sig själv i den andra. Och hon kan tro att om hon levde efter den andras förutsättningar, vore hon lik den andra.

tittade på stället, hade redan alla spår efter något sår i den levande organis- men försvunnit — köttet var helat på ett ögonblick under broder Tertés mi- rakulösa fingrar.

När Terte torkade bort en liten blodfläck från den operades kropp, frågade jag den gamle mannen om han hade ont. Hans svar var att fråga, när operationen skulle börja!

Eftersom mitt uppehåll på Filippi- nerna var kort, kunde jag inte göra någon efterkontroll av den här man- nens tillstånd.

Tertés berömmelse är sådan att han inte kan inskränka sin verksamhet till San Fabian utan måste ofta fara till Manilla och de andra stora städerna på öarna. Jag bevittnade ytterligare tre operationer vilka utfördes i den berömda skulptören Guillermo Tolentinos hem; han vars Madonna och barn nu finns i Vatikanen.

Vid alla dessa operationer var pa- tienten en kvinna, och tillvägagångs- sättet var inte annorlunda än i de fall som jag redan har beskrivit.

I två av dessa fall avlägsnades "ste- nar" från organ i kroppen. I ett fall var det gallstenar, i ett annat fall an- sågs stenarna komma från livmodern. Vid samtliga fall tycktes stenarna komma rätt upp genom köttet, och ingen öppning gjordes i kroppen.

I det tredje fallet gjordes en öpp- ning i patientens rygg för att bota ett colitislidande. Terte började dra ut långa strimlor av sjuk vävnad och placerade dessa i en kruka som hölls av Tolentino. Lukten av förruttnel- se var fruktansvärd. Jag såg allt detta på ett avstånd av inte mer än sju till åtta fot.

Inte någon gång under dessa opera- tioner visade patienten tecken på smärta. Samtliga patienter tycktes okänsliga för allt vad som pågick, och ändå föreföll alla vara fullt vakna.

Dessa psykiska operationer är gär- ningar som utförs inom "Union Espi- ritista Christiana de Filipinas" (Fi- lippinernas kristna spiritistiska uni- on) en sekt som nu säger sig omfatta mer än 500 centra och ha millioner medlemmar i örepubliken. Unions- medlemmarna anser att deras spiri- tualism är ett sätt att leva och inte en religion, och de fortsätter att be- känna sig till den romerskkatolska kyrkan.

Broder Terte är ledare för sektens San Fabiancenter, och skulptören

Guillermo Tolentino har nyligen bli- vit återvald till vicepresident för den nationella organisationen.

Inom organisationen är den vanliga förklaringen till psykisk kirurgi den att den verkliga operationen utförs av en ande — St. Michael nämns för det mesta — som har varit i de himmelska trakterna sedan långa tider och som återvänt till det jordiska planet för att hjälpa dem som har det svårt.

Jag tror att operationen helt och hållet utförs av andar, eftersom broder Terte inte var i trans någon gång un- der de operationer som jag bevittnade. Hans fingrar kontrolleras naturligt- vis av anden för att vissa nödvändiga fysiska rörelser skall kunna utföras.

Jag är klärvoajant, men egendom- ligt nog såg jag ingen ande vid ope- rationsbordet. Jag kände närvaron av en, men jag såg ingen på klärvoajant sätt i närheten av Terte. Emellertid föreföll det som om brännpunkten av all kraft i rummet fanns inuti patien- tens kropp och i Tertés händer.

Filippinerna har en annan teori som också hjälper till att förklara den psy- kiske kirurgens krafter. De tror att många gånger har andarna satt sjuk- domarna på människorna som varning och straff för dödliga. Endast psykisk behandling kan vara verkningsfull gentemot det psykiska ursprunget till sådana sjukdomar.

Som medium ser jag att mycket av vad jag bevittnade, påminner om ap- portationer. Jag har ofta sett appor- ter, föremål som förflyttats genom an- nan materia — till exempel en bok ge- (Forts. på sid. 11)

SÖKAREN

Nr 2 – November 1964 – Årgång 1

Adress: Box 3063, Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Annonsspriser:

Helsida 145:–, halvsida 80:–,
kvartssida 45:–,
småannonser 1:30 per spaltrad

PRENUMERATIONSPRISER:

6:75 för nr 1—4

5:— för nr 2—4

3:50 för nr 3—4

Om gåva insändes samtidigt med prenu- merationsavgift, ange då gåvans storlek.

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren

— Lösnummerförsäljare söks —

SÖKAREN

NOVEMBER 1964

HJÄLP!

Intresset för SÖKAREN har inte blivit vad jag väntat och de 900 beställningarna av provnumret gav förhopp- ning om. Det fattas ännu flera hundra prenumeranter för att verksamheten skall bära sig något så när eko- nomiskt.

SÖKARENs framtid kan nu sägas ligga i läsarnas hän- der. Om tillräckligt många är såpass intresserade av att tidningen skall fortsätta att komma ut att de vill bidra till dess finansiering, kan vi med gemensamma insatser hålla tidningen vid liv. Alltså: skänk pengar till SÖKA- REN nu under **dess kritiska baby-period** – eljest är det troligt att den, i varje fall i sin nuvarande form, kommer att försvinna.

Redovisning av mottagna medel kommer att ske i tid- ningen.

Det finns flera **syften** med utgivningen av SÖKAREN. Ett är att stimulera till intresse för vissa ovanliga och svårförståeliga företeelser, som tycks vara av sådan na- tur att kännedom om dem är av avgörande betydelse för vad vi ska tro om livet och människans ställning i uni- versum. Ett annat syfte är att medelst fri diskussion söka få en allsidig belysning av de fenomen som intresserar oss. SÖKAREN vill även genom väsentlig **kritik** försöka skapa förutsättningar för rätta bedömningar.

Sven Magnusson.

Arkeologin och den fantastiska verkligheten

Av Ivan Troëng

"Trots många ortodoxa arkeologers motstånd är en radikal nyorientering på väg. Vår kultur har intensifierat sina kommunikationer, och upptäck- ter som görs någonstans på jorden, samlas snabbt och bearbetas och stäl- ler oss inför många mysterier. I juni 1958 publicerade Smithsonian Insti- tute resultat som uppnåtts av ame- rikanska, indiska och ryska arkeolo- ger. (New York Herald Tribune, 11 juni 1958.) Under utgrävningar i Mongoliet och Skandinavien, på Cey- lon, i närheten av Bajkalsjön och i trakterna kring Lenas övre lopp har det gjorts fynd av samma slags ben och sten som man funnit hos eski- måerna.

Nu mera existerar det inte hos es- kimåerna någon teknik av den typ som erfordras för att tillverka dessa före- mål. Vid Smithsonian Institute har man därför kommit till den uppfatt- ningen att eskimåerna för 10.000 år sedan bodde i Centralasien, Ceylon och Mongoliet. Därifrån, antas det, utvandrade de plötsligt till Grönland.

Men varför? Vad kunde ha orsakat att dessa primitiva stammar — alla på en gång — lämnade sitt land för att slå sig ned i denna ogästvänliga del av världen? Och hur kom de dit? Ända till i våra dagar har de inte vet- tat att jorden är rund, och de har ing- en aning om geografi. Och varför skul- le de lämna Ceylon, detta jordiska pa- radis? Det är frågor som institutet inte ger något svar på.

Vi vill inte hävda att just vår egen teori ger den rätta förklaringen utan framför den mera som en övning i fritt tänkande. Den lyder sålunda: För 10.000 år sedan kontrollerades jorden av en upplyst kultur. Den upp- rättade i den kalla Norden ett depor- tationsområde. — Vad är det nu vi finner i eskimåernas gamla sägner? Jo, det är hänsyftningar på att i ti- dernas begynnelse transporterades he- la stammar upp till den kalla Norden medelst jättelika metallfåglar. Förra århundradets arkeologer gjorde sig lus- tiga över dessa "metallfåglar". Men vad skall man tro?

Inga undersökningar har gjorts som i klar konkretisering kan jämföras med dem som bedrivits vid Smithsonian Institute, t.ex. i fråga om linser. Op- tiska linser har påträffats i Irak och Australiens centrala delar. Frågan är: härrör de från samma kultur? Ingen nutida optiker har ännu blivit ombedd att yttra sig därom. I vår kultur har under de senaste tjugo åren alla optis- ka glas polerats med ceriumoxid. Tu- sen år häfter skall en spektroskopisk analys av dessa glas visa att det har funnits en enhetlig kultur över hela världen. Helt i överensstämmelse med faktum.

En ny syn på den förhistoriska vär- lden kan bli resultatet av studier av denna typ. Vi kan bara hoppas att vår bok trots att den är populärt hål- len och endast sporadiskt dokumen- terad kan bli inspirationen åt någon naiv ung man att ge sig i kast med detta dåraktiga företag att utforska

det förgångna och ge honom nyckeln till det förgångnas vishet.

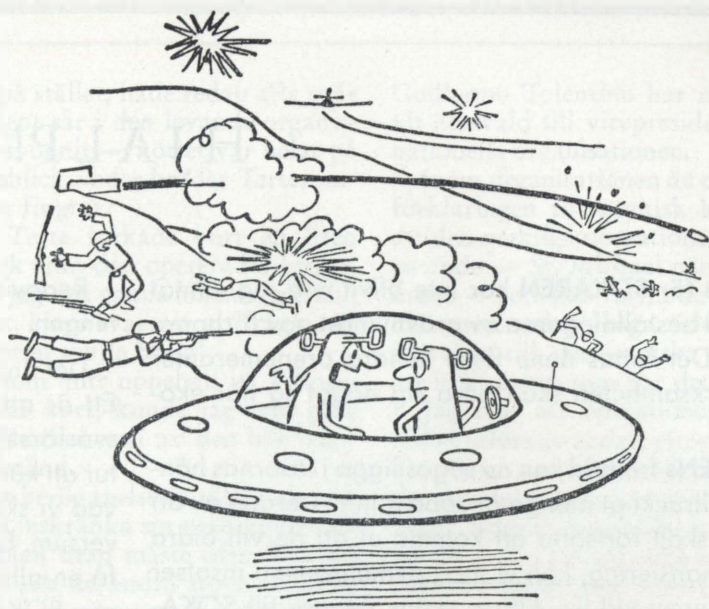
Det finns ytterligare några fakta att nämna.

Över stora delar av Gobiöknen har man påträffat ställen där sand blivit bränd till glas, på samma sätt som sker vid en atomexplosion.

I grottor i Bohistan har man funnit inskriptioner jämte astronomiska kartor som visar stjärnorna i det läge de hade för 13.000 år sedan. På dessa kartor finns det linjer som förbinder Venus med jorden.

Vid mitten av 1800-talet överlämnade en turkisk sjöofficer till kongressbiblioteket i USA en samling kartor som han funnit i östern. De nyaste var från Kolumbus tid och de äldsta var från första århundradet efter Kristi födelse. De förra var kopierade från de senare. År 1952 undersöktes dessa kartor av Arlington H. Mallery, en välkänd kartografisk expert. Han konstaterade exempelvis att allting i Medelhavsområdet fanns med på kartorna men inte i rätta inbördes förhållanden. Trodde de som gjort kartorna, att jorden var platt? Nej, det duger inte som förklaring. Hade de använt en projektion som tog hänsyn till att jorden är rund? Omöjligt, den typen av geometri uppkom först på 1700-talet. Mallery överlämnade kartorna till statskartografen Walters, som jämförde dem med en modern globkarta, där alla delar har samma inbördes förhållande som på en jordglob. Walters fann att kartorna var helt korrekta, inte bara vad beträffar Medelhavsområdet utan i fråga om hela världen inklusive Nord- och Sydamerika och Antarktis. År 1955 överlämnade Mallery och Walters sin utredning till geofysiska årets kommitté. Denna vidarebefordrade handlingarna till jesuitpater Daniel Lineham, chef för Westonobservatoriet och knuten till amerikanska flottans kartografiska avdelning. Pater Lineham bekräftade att konturerna av Nordamerika, läget av sjöar och berg i Kanada, kustlinjen längst i norr och den antarktiska kontinentens konturer (som endast med svårighet kan fastställas med våra moderna instrument, då den till stor del är täckt av is) hade angivits fullt riktigt. — Var detta kopior av ännu äldre kartor? Hade de ritats på grundval av observationer från något slags flygmaskin eller rymdskepp eller efter anteckningar som gjorts av besökare som kommit utifrån?

Allt detta blev föremål för ett symposium vid Georgetown University i december 1958. Se en artikel härom av Ivan T. Sanderson i *Fantastic Universe*, januari 1959.

"Våra spanare har misslett oss. De sa att det var intelligent liv på den här planeten."

Ovanstående är ett fritt utdrag från *The Dawn of Magic*, den engelska översättningen av Le Matin des Magiciens av Louis Pauwels och Jacques Bergier. Det är ytterst intressant att konstatera att dessa två författare som fått de amplaste lovord för sitt verk, framhåller att det kanske en gång för 10—20.000 år sedan fanns en högstående global kultur, vars nivå vi ännu inte har nått upp till. Detta är särskilt intressant därför att Pauwels och Bergier av allt att döma inte har känt till vare sig Churchwards uppgifter om jordens första kultur som nästan utplånades i "syndaflodskatastrofen" för 12.000 år sedan, eller Bergqvists helt geologiska och geofysiska studier av samma katastrof. (*The Moon Puzzle*, Grafisk Forlag, Köpenhamn 1954.) De har inte heller känt till flygdirektören Kjellsons forskningar (*Forn tidens teknik* och *Försvunnen teknik*, Nybloms) som dels påvisat att de förhistoriska kulturernas teknik stod mycket högt, dels lämnat en helt fristående och korrekt datering av syndaflodskatastrofen.

Vi finner alltså att fyra olika forskare och forskargrupper, som har fyra helt olika utgångspunkter och som arbetat helt utan kontakt med varandra, kommit till överensstämmande resultat.

Churchward har uteslutande ägnat sig åt sägner och tolkning av gamla ler- och stentavlor.

Bergqvist har uteslutande haft geologiska och geofysiska aspekter.

Kjellson ser allt med teknikens syn och har koncentrerat sig på att finna

maskinella och tekniska hjälpmedel i de fornegyptiska kulturerna.

Pauwels och Bergier förenar på ett lyckligt sätt journalistik och vetenskap. Deras bok har av recensenter betecknats som en milstolpe i det västerländska tänkandet. Den utgör ett svindande angrepp på de falska auktoriteter som är ansvariga för att vår kultur har en i många avseenden felaktig uppfattning om människan och universum.

I inledningen till boken finner vi följande passus:

"Innan jag satte igång med den här boken, sade jag mig själv att som en inledning till att förstå det nuvarande, måste man lära sig att sträcka ut sitt medvetande å ena sidan till en intelligent uppfattning om det länge sedan förgångna och å andra sidan till det som kommer att ske långt in i framtiden. Jag hade förr känt avsmak för dem som betecknades som 'moderna', men på felaktiga grunder. Man bör ta avstånd från dem därför att deras sinnen är helt upptagna med en så liten del av tidsskalan. Knappt har de inträtt på scenen, förrän de är anakronismer. Endast den som är en samtida med framtiden, kan rätt begripa nuet. Även det för länge sedan förgångna kan uppfattas som innehållande element som sträcker sig mot vår framtid. När jag på det sättet och från den utgångspunkten började ställa frågor till min samtida, fick jag en del mycket märkliga men lovande svar."

(Forts. på sid. 11)

REINKARNATIONSEXPERIMENT

Av Nils-Olof Jacobson

För några år sedan gjorde jag hypnosexperiment av samma slag som Morey Bernstein berättar om i sin våldsam omdiskuterade bestseller *The Search for Bridey Murphy*. (Sökande i det fördolda, Saxon & Lindströms 1956.) Kanske en kortfattad redogörelse för mina experiment samt några reflexioner kring dem kan vara av intresse för SÖKARENS läsare.

Försökspersonen (fp) som inte trodde på reinkarnation, var en kvinnlig matematikstuderande, 23 år, mångsidigt intresserad men utan speciellt intresse för parapsykologi. Hon var ett mycket gott försöksobjekt och nådde efter tre seanser somnambul trans, som är den djupaste graden av hypnotiskt tillstånd. Sedan hon försatts i trans, gavs hon suggestioner att flytta sitt medvetande tillbaka till olika tidigare åldrar i sitt nuvarande liv, och hon reagerade snabbt och lätt och gav detaljerade svar på mina frågor om saker som hon i normalt, vaket tillstånd inte har något som helst minne av.

Det är karaktäristiskt för denna s.k. regression under hypnos att man kan "skära av" minnet vid den tidpunkt till vilken fp:s medvetande återförs. Fp har vid denna "återupplevande" regression ingen uppfattning om vad som har hänt efter tidpunkten i fråga men kan minnas vad som hänt strax före som om det vore i går eller i dag. Det innebär att hela den hypnotiska situationen är upphävd — från fp:s synpunkt sett. Om man vid försök av denna typ återför fp till femårsåldern, börjar fp i typiska fall att tala med barns tonfall och ordval. Det finns också ett annat slag av regression, den tillbakablickande, då fp visserligen inte har något direkt minne av vad som hänt efter den tidpunkt till vilken hon återföres, men ändå är medveten om att hon ser tillbaka på något förflutet. Om försöksledaren (fl) frågar: "Känner du mig?" svarar fp jakande och kan ange fl:s namn, medan vid försök av den förra typen, nämnda fråga besvaras nekande, eller också identifierar fp fl med någon i sin omgivning på den tid, till vilken fp återförs.

I det följande återges efter en bandupptagning delar av ett samtal med min fp. Denna hade inte fått några upplysningar om vad experimenten skulle gå ut på. Efter några inledande

försök gavs fp suggestionen att gå tillbaka till sitt närmast föregående liv.

Fl: Var är du? Fp: Jag är i ett stort hus. — Hur gammal är du? — 25. — Vad gör du om dagarna? — Jag gör ingenting! — Vad gör dina föräldrar? — Dom gör inte mycket, dom heller. — Har de mycket pengar? — Ja. — Hur har de fått de pengarna? — Jo, vi har en stor gård. — Var ligger gården? — Den ligger vid någon sjö. — Vet du vad sjön heter? — Nej. — Vet du vad gården heter? — Nej. — Vad heter du själv? — Margareta. — Och mer? (Tystnad.) — Din mamma? — Kristina. — Har du några syskon? — Jag har en bror också, som heter Erik. — Hur gammal är han? — 27.

Det blir en skildring av livet så som hon upplever det som enda dottern på en stor gård med rika föräldrar och inte mycket att göra. Hon spelar litet piano, läser litet, broderar och drömer om framtiden. Under denna seans ger fp klara och snabba svar på de flesta frågor, men så snart som jag frågar henne om någonting som skulle kunna närmare bestämma var i tiden och rummet hon befinner sig, såsom år, ortnamn m.m., så vet hon ingenting.

Vid en följande seans, ca fjorton dagar senare, ger fp också klara och snabba svar men vet fortfarande inga namn eller årtal. Hon har en informator som heter Nils, och de båda tycks vara smått förälskade. Hon ger ytterligare skildringar av vardagslivet på gården, beskriver stan och kyrkan.

Över en månad senare gjordes ännu ett experiment. Fp fördes nu tillbaka till åldern 40 år i närmast föregående liv. Hon svarar nu litet mer utförligt. Hon är gift — med Nils — sedan 12 år tillbaka och har fyra barn, 10, 8, 6 och 5 år. Nils arbetar på något kontor, och de bor i en fyrarumslägenhet på S:t Paulsgatan i Stockholm.

Fl: Vilken årstid är det nu? Fp: Det är höst. — Vilken månad? — Oktober. — Vilken dag? — Det är nånstans i mitten, den 14:de kanske. — Vilket år är det? — 1830. — — Hur träffade du Nils? — Jo, han kom ju till oss, skulle vara min lärare, ja, det var han ju också. — Vad hände sen? — Ja, sen så ville vi gifta oss och det fick vi inte för mamma och pappa. Men så dog dom båda och då gifte vi oss. — Vad

heter Nils i efternamn? Och du? — Ja, vad heter vi — vi heter Berggren.

Fp ges suggestionen att gå vidare till 60 års ålder. Hon sitter nu helt tyst och reagerar inte alls trots upprepade suggestioner. Då ges hon i stället suggestionen att gå till det sista året i sitt liv. "Klarsignal" kommer nu inom några ögonblick. Hon är nu 55 år, ligger sjuk och bor kvar på samma ställe. Det yngsta barnet, Malin, är kvar hemma, de andra studerar i Tyskland.

— När gav de (barnen) sig i väg? — Ja, det är ju olika. Magnus åkte väl . . . det är väl sju år sen han åkte första gången, fast så har han åkt igen, sen har han varit hemma ett par år emellan, och sen har dom åkt när dom var 18 allihop. — Hur går det för Malin? — Ja, hon ska gifta sig. — Vem ska hon gifta sig med? — Ja, det är nån juvel hon har hittat på nåt ställe. — Känner du honom inte? — Jo . . . har väl sett'en några gånger, hon har väl haft hem'en. — Vad är han till yrket? — Nja, han har uniform på sig, är väl nån krigare av nåt slag. — Hur länge har hon känt honom? — Ja, det är nog inte så länge. Ett halvår kanske. — Tror du hon klarar av äktenskapet? — Jo, det tror jag nog . . . fast hon får väl tjudra Peter kanske. — Hur så? — Ja, jag tycker han verkar vidlyftig. — Känner du mig? — Hm, inte särskilt . . . har visst sett dig nån gång. — Var det längesedan sist? — Nja, vad kan det vara . . . 10, 15 20 år sedan. — Vet du inte vem jag är? — Nej. — Tror du jag är nån av Nils bekanta? — Nej, det tror jag inte, det är du väl för ung för. — Hur gammal är jag? — Ja, 20 år, litet mer . . . du kunde vara en av Magnus bekanta kanske.

Av utrymmesskäl har endast återgetts mycket korta brottstycken av intervjuerna.

Det är inte möjligt att nu göra någon fullständig analys av resultatet. Jag skall bara peka på några väsentliga punkter.

Det skall framhållas starkt att man vid sådana här försök måste vara på sin vakt mot önsketänkande. Det måste finnas ett oerhört gott bevismaterial innan man ställer upp någon teori om ett samband mellan fenomen av

(Forts. på sid. 15)

EN TEFATSFÖRVANDLING

Av Peter Kor

Under mars 1959 var det ett livligt rapportering av flygande tefat kring en liten stad i mellanhavet i USA. Det förekom rapporter om gröna, röda och gula ljus som utförde luftakrobatik på ett sätt som är främmande för flygplan. Några personer intygade att spöklika maskiner rört sig tyst över marken under det de utsände ljus av nämnda färger. Jeff Lund hade vid mer än ett tillfälle tillsammans med flera grannar och vänner observerat dessa fenomen. En gång såg man en övernaturlig sorts flygplan som utsände mångfärgat ljus, när det rörde sig över träden. Flera vittnen intygade händelsen.

Jeff har ett livligt minne av en nära konfrontation med ett tefat en kväll i mars. Det var litet efter 22.00. Jeffs familj skulle just gå och lägga sig och Jeff själv hade gått ut i den svala kvällen för att få en nypa frisk luft. I det han promenerade i riktning mot ett ödsligt farmområde i närheten av sitt hem, beundrade han stjärnorna som tindrade mot den ovanligt klara himlen. Som han gick där, observerade han ett ljus som sänkte sig ned mot sydväst. Han visste inte, om några andra hade observerat det, inte heller var han förberedd på vad som skulle hända.

När ljuset kom närmare och på lägre höjd, började en tydlig form att framträda, och Jeff kom ihåg att han tänkte att det såg ut som en diamant som utsände ett gnistrande, skarpt ljus. Han hade intryck av att iakttä en supermaskin av något slag.

Hade upplevelsen slutat med detta, skulle Jeffs berättelse ha kunnat betraktas som en klassisk UFO-rapport. Skivformen och det märkliga, skarpa skenet är karaktäristiska för tefat, och den branta nedstigningen visar på en exceptionell manövreringsförmåga.

Men låt oss fortsätta! Inom endast några få sekunder hade föremålet kommit nära på låg höjd, och dess märkliga, skarpa sken var försvunnet. Håpen över detta började Jeff gå parallellt med föremålets rörelseriktning medan han höll blicken vänd mot det. Ett rödaktigt, pulserande, svagare sken kom nu från föremålet, och det syntes ett rött ljus upptill och ett gult på undersidan. Jeff kunde märka en bestämd form bakom skenet, och han blev mycket uppskärnad av möjlighe-

ten att han betraktade något slags främmande rymdskepp på nära håll. Föremålet fortsatte sin långsamma rörelse över träden i riktning mot ett avskilt skogsområde, och när det rörde sig, började det gula ljuset på undersidan att öka i styrka. När Jeff gick ut över ett fält, kunde han se att föremålet hade stannat och svävade i luften. När han fortsatte att närma sig det, var hans medvetande fyllt med bilder av sådana långt avancerade maskiner som han läst om i samband med flygande tefat. Han hejdade sig när det gula ljuset från föremålet började bli större och ytterligt skarpt tills det fullständigt flödade över en del av skogen. Han drog sig tillbaka ut på vägen, och medan han höll blicken mot föremålet, begav han sig hem.

Inom kort återvann han emellertid sitt mod och gick tillbaka till skogsområdet, där han än en gång stötte på föremålet med de två blänkande ljusen. Det gula ljuset hade minskats till sin normala styrka. Denna gång gick Jeff rakt emot föremålet, och ju närmare han kom, desto obestämbar blev det. Formen med ljus upp- och undertill blev till en massa bestående av övernaturligt, ljusrött sken. Innan han var medveten om det, hade Jeff inträtt i de yttersta delarna av den halvckirkelformade volymen av pulserande gas — han talar om det som gas endast för att kunna ge det en beskrivning. Det hade ingen lukt och var genomskinligt.

Han hade knappt inneslutits av fenomenet, förrän han förvånades över flera skarpa, röda ljuskällor, små klot med intensiv ljusskärpa, vilka utstöttes inifrån det pulserande skenet i graciösa bågar mot marken. Dessa "gasskott" tycktes materialisera sig från gasmassan slumpvis, och Jeff trodde inte att de på något sätt var avsedda för honom.

Det var obehagligt och förbluffande att fenomenet alls inte hade någon struktur, efter det Jeff hade sett det som en gnistrande skiva och som en form med blänkande ljus. När utstötningen av pulserande ljus ökade, började Jeff få en mycket egendomlig känsla i kroppen. Han tror inte att de fysiska symtomen berodde på räds-
la; han är i stället övertygad om att

fenomenet utövade en ökande, kraftig effekt på honom.

Eftersom han fruktade att symtomen skulle tillta, sprang Jeff ut ur den pulserande volymen av rödaktig "gas" och begav sig mot vägen. När han vände sig om, såg han att det rödaktiga skenet var över och bland träden och hade fullständigt omslutit två byggnader. Det sista Jeff såg av föremålet, var samma form med två ljus som han hade sett först. Han tänkte om och om, medan han sprang: "Det hade ingen fast form . . . ingen fast form alls!"

Han hade varit i direkt kontakt med fenomenet under bara några få minuter, men hela upplevelsen varade en halvtimme. Den otroliga händelsen dominerade hans tankar under flera dagar och är något Jeff aldrig skall glömma. Jag föreslog honom att den pulserande källan av ljus kunde ha kommit från en maskin ovanför det, men Jeff förnekade detta häftigt: "Formen själv", svarade han, "blev formlös! Vad som på avstånd föreföll vara ett fast föremål, förändrades på nära håll och blev en immateriell men intensiv källa av något slag." Jeff sa att fenomenet inte visade någon ondskan eller fiendtlighet — det var just bara egendomligt.

Det fordrades en del övertalning för att få Jeffs tillåtelse att publicera denna redogörelse. De mer konventionella delarna av händelsen — den gnistrande skivan och det svävande föremålet med blänkande ljus — finns antecknade och bevarade hos lokala UFO-grupper, vilka anser dem vara utmärkt bevis på UFO. Om de bara visste . . .

Vad denna och en del andra liknande händelser, som jag undersökt, ställer oss inför, är ett fenomen som har förmågan att omforma sig självt till flera olika andra former. Detta gör att vi måste fråga oss hur många av de "goda UFO-iakttagelserna" som egentligen utgjorts av fenomen liknande det som Jeff upplevde. Är de klassiska typerna av flygande tefat bara lockbeten — skepnader som döljer en underliggande verklighet? Om det är så, hur utföres detta, av vem eller vad utföres det och med vilket syfte? Har UFO-undersökare ovetande blivit föremål för illusioner som
(Forts. på sid. 8)

TVÅ KUNGARS MÖTE

Medan ännu Brahmadatta var kung i Benares, föddes Bodhisatta till världen som kungens son och fick på sin namnsdag faderns namn, Brahmadatta. Då han var 16 år gammal, skickades han till staden Taxila för att utbildas sig andligen, och han utmärkte sig snart i allt slags vetande. Efter faderns död blev Brahmadatta kung. Under sin regering lade han i dagen rättsinne och ädelmod och fann en rättfärdig lösning på alla stridsfrågor. Och som kungen var, var också hans undersåtar. Hans ministrar var rättsinniga som han själv. Och då alla stridigheter avgjordes rättfärdigt, var det ingen som kom med falska klagomål. Nu var det inte längre bråk på palatsets gård, rättssalarna stod tomma, och kungens män kunde sitta lugnt dagen lång utan att det visade sig så mycket som en enda anklagare.

Då tänkte Brahmadatta: Det är för att jag håller rätten i ära som inte domstolarna behöver användas. Bråken har upphört, rättssalarna står tomma. Nu vill jag undersöka vilka fel jag ännu äger. Och uppdagar jag några, vill jag göra mig av med dem och blott arbeta på att bli god.

Han bad därefter den ena efter den andra vid hovet att omtala, vad de hade att klandra honom för. Men alla hade bara lovord om kungen; det var ingen som kunde finna det minsta fel hos honom. Då tänkte han: Det är kanske för att de är rädda för mig, som de bara talar gott om mig.

Och han började nu att uppsöka människor utanför palatset; men det gjorde ingen skillnad. Vare sig han vände sig till sina stadsbor eller till folk i förorterna utanför de fyra portarna, fann han ingen som kunde se fel hos kungen.

— Jag skall söka landet runt, tänkte han, överlämnade regerandet till sina ämbetsmän, steg upp i sin vagn och lämnade förklädd staden. Han reste igenom hela sitt rike fram till landets gräns, men vem han än utfrågade, svarade honom med lovtal över kungen. Så vände han då slutligen om för att längs huvudvägen köra tillbaka till staden.

Men nu hände det sig att just vid samma tid gick det med Kosalafursten, kung Mallika, på alldeles samma sätt som med Brahmadatta. Också han var en rättsinnig man som gärna ville lära känna sina egna fel. Och då han — liksom kung Brahmadatta — bland sina närmaste inte hörde annat än lovord, så hade han under sina efterforskningar ute i landet just kommit till samma trakt. Och nu möttes de två kungarna i ett bergsspass, där vägen var så smal att vagnarna inte kunde komma förbi varandra.

— Kör åt sidan med din vagn! ropade kung Mallikas körkarl till Brahmadattas körkarl.

— Nej, nej, kör du åt sidan med din! ropade den andre tillbaka. För du skall veta att här kommer själva Brahmadatta, kungen av Benares.

— Du tar alldeles fel, svarade den förste, för i den här vagnen sitter härskaren över Kosalalandet, den store kung Mallika. Det är du som skall göra plats för vår kung.

Det var en fin en, tänkte Brahmadattas körkarl, han är alltså också kung! Vad skall vi nu visa upp? Men så slog det honom att han skulle undersöka vilken av de två kungarna som var äldst, så att den yngre kunde vika för den äldre. Han frågade därför den andre om kung Mallikas ålder men erfor att de två kungarna var

precis lika gamla. Så frågade han om Kosalarikets utsträckning, om härens storlek, om furstens berömmelse och förmögenhet och om allt rörande hans härstamning och familj och kom till det resultatet att båda rikena var lika stora, och att de två furstarna var jämbördiga med hänsyn till makt, rikedom och berömmelse.

Det var alltså till slut inget annat att göra än låta karaktären vara det avgörande. Han uppfordrade därför kung Mallikas körkarl att nämna sin herres dygder. Och den andre svarade då med följande vers:

— Min konung lönar gott med gott och ont med ont,
straffar hårt de hårda men är mild emot de blida,
så undan du, åk ned vid vägens sida!

Till detta genmålde Brahmadattas körkarl:

— Är det din herres dygder, hurdana är då hans fel! Hör här min konungs dygder:

— Med mildhet han vrede och hat neddämpar,
med sannfärdighet lögn,
med gåvor han gnidarens sinne bekämpar.
Så håll vägen klar, där Brahmadatta far!

När de hörde dessa ord, steg kung Mallika och hans körkarl ned från sin vagn, spände från hästarna och drog vagnen åt sidan för att ge plats åt kungen av Benares. Och Brahmadatta gav kung Mallika åtskilliga lärdomar om vad han skulle beflita sig med och vände därefter tillbaka till Benares, där han utdelade allmosor och utförde andra förtjänstfulla handlingar, innan han gick tillmötes det öde som han genom sin livsföring hade berett åt sig själv.

Från boken "Buddhas väg till nirvana" av Frits Pullich, dansk författare. Översatt från danskan med bistånd av Anne Lise Dresler.

LÄR KÄNNA EDRA ANLAG!

ANLAGSUNDERSÖKNINGAR

(bedömning av yrkesanlag, karaktärsegenskaper, neuroser, mindervärdighetskänsla, hämningar o.s.v.) utföres på skriftpsykologisk väg.

OBS! Nedsatt pris för alla läsare av SÖKAREN.

Alarik Degerman, industripsykolog,

Skeppargatan 81 b. v. Stockholm No.
Telefon 61 91 08, 9—11 f.m.

Carol Honeys avslöjande artikel

VARFÖR JAG BRÖT MED
GEORGE ADAMSKI

kan erhållas för 2 kronor.

(Postgiro 70 60 47)

ÄR ADAMSKI EN BEDRAGARE?

Allvarliga beskyllningar framföres av en före detta nära medarbetare.

Experiment med bön

En amerikansk prästman, dr. Franklin Loehr, har med en grupp som han varit ledare för, utfört experiment med att bedja över växter för att söka få vetenskapliga belägg för att bönen är en realitet, att den verkar. 1959 gav Loehr ut boken "The Power of Prayer on Plants" (Doubleday, Garden City, N.Y., USA), där han ingående redogör för experimenten.

Följande försök gjordes bl.a. Frön planterades i vanlig jord i två olika behållare av vilka den ena vattnades med vanligt vatten, den andra med "bönhelgat" vatten. Fröna i den senare visade sig gro hastigare. Och man planterade frön i ett och samma stycke jord och bad *positiv* bön (vänlig, uppmuntrande, hjälpande) över ena hälften av jordstycket och *negativ* bön (motverkande, föraktande) över den andra. Resultatet blev talande. Vid ett tillfälle uppenbarade sig t.ex. på den positiva sidan sexton skott men bara ett på den negativa. Mot det senare riktade forskarna starka mentala befallningar om inställd växt, "och det växte inte vidare. Dess översta del mörknade och förtvinade".

Som bekant lyckas vissa personer ovanligt bra med sina krukväxter, de har "tur med blommor". Till detta fenomen har försökts den "naturliga" förklaringen att en del människor tycker om att prata med blommorna, och de skulle därvid blåsa sin andedräkt på dem och så stimulera blommornas växande. Att detta knappast är förklaringen visar Loehrs experiment, ty där har ju även negativa böner förekommit.

Den bekante parapsykologen professor Rhine har före Loehr gjort experiment med att bedja över växter men inte fått några positiva resultat, och Loehr menar att den rätta tron på böns makt kanske inte funnits hos Rhine och hans medarbetare. Loehr har under sina forskningar märkt att tron har betydelse för att bön skall verka.

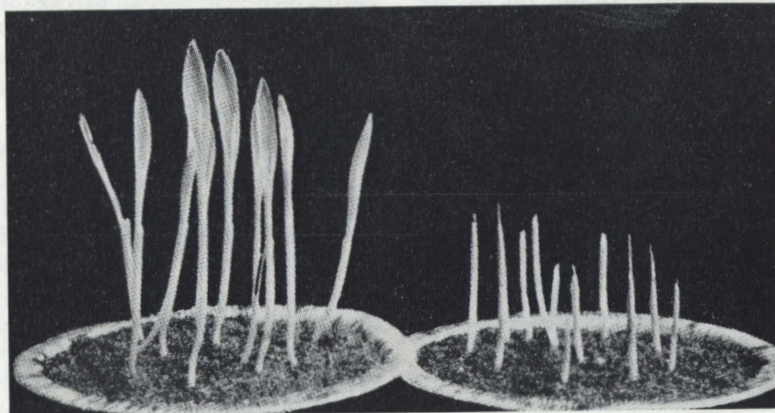
Rhine har visat intresse för Loehrs försök och uppmuntrat honom. — På fyrtioalet gjorde dr. Paul Vasse och dennes fru liknande experiment i Frankrike och fick positiva resultat.

Dr. Loehr fastslår att eftersom bönen är en kraft som kan ha gynnsam inverkan på levande organismer, borde det bildas bönegrupper som beder t.ex. för cancersjuka, men han understryker att bön aldrig får bli den enda metod med vilken en sjuk människa söker bot.

Loehr skriver att en ledande cancerkirurg berättat för honom om två fall från sin egen verksamhet, där personer som haft cancer i sista stadiet, blivit helade, efter det de vänt sig till religionen.

SM

Kommentar: I en framtid kommer människans psykiska krafter — som kan antas vara

EN TEFATSFÖRVANDLING . . .

(Forts. fr. sid. 6)

skickligt har dolt någon hotande händelse eller någon otrolig livsform? Stötte Jeff Lund på den faktiska tefatsverkligheten — källan bakom allt — eller upplevde han bara ytterligare en skepnad, skapad av samma okända "något" som döljer sig bakom tefatsfenomenen?

Någonting mycket besynnerligt och mycket verkligt händer världen i dag. De som fått personlig erfarenhet av det, bryr sig inte om officiella dementier eller fördomar hos vissa UFO-forskare. Förekomsten av det egenomligt mångskiftande fenomenet "flygande tefat" har fastställts — men

en gåva av Gud — att användas i mycket stor utsträckning när det gäller att bota sjuka. Troligen finner man på medel att förstärka andens krafter, kanske hypnos eller kemiska hjälpmedel. "Andens makt över materien" framstår i dag för de flesta människor som en löjväckande utsaga, men tider skall komma, då denna princip blir själva grundvalen för all kultur.

Loehrs försök antyder att den psykiska kraften kan brukas till både gott och ont. Ja, det är fallet även med muskelkraften och intelligensen.

däremot inte dess verkliga natur och ursprung!

Kommentar: Artikeln, som är hämtad från den amerikanska Flying Saucers, är något förkortad. Framför allt har en resonerande inledning strukits av utrymmesskäl. Peter Kors är en av de bästa och tillika mest skeptiska av UFOlogerna i Amerika. Han har i en rad debattinlägg manat till vetenskaplighet och kritik. Med artikeln om Jeff Lunds upplevelse vill han visa på den metamorfosartade naturen hos en del — kanske alla — tefatsfenomen. SÖKAREN publicerar artikeln på grund av den stora respekt för Peter Kors omdöme som red. har och för att den kanske kan bidra till förståelse av UFO-fenomenet. Visa inte ifrån er Peter Kors uppgifter! Han är inget dumhuvud.

Många har lagt märke till att tefaten pulserat och verkat levande, en del vittnen har sett att UFO:n faktiskt försvunnit en stund medan de iakttagits.

De som haft intressanta tefatsupplevelser här i Sverige, ombeds att höra av sig med rapporter!

Organbildningens gåta förblir olöst. Låt oss bara ta ett exempel bland tusen: Hur skall vi föreställa oss utvecklingen av det mänskliga ögat, till vilket uppkomst de mest olikartade vävnader sammanslutf sig? — Nerver, blodkärl, muskler, hud och bindväv har alla samtidigt harmoniskt förändrat sig och förbundit sig till en ny helhet. Omvandlingen av varje enskild vävnad skedde därvid väl överlagt och alltid med hänsyn tagen till de andra vävnadernas förändring och det helas mening.

Och som det är med byggnaden är det också med organens verkningssätt och samarbete. Vilken förunderlig harmoni, vilken meningsfull helhet i de många kemiska processerna i en amöbacell! — Vilken besjälad, obegripligt storslagen plan i de otaliga livsprocesserna i en människokropp, i vilken många miljarder helt olikartade celler harmonierar med varandra som kloka medborgare i en välordnad stat! — Hos alla varelser på denna jord ser vi makten av en förtänksam, uppfinningsrik, outtröttligt verksam ande.

Från Världen i en vattendroppe av R. Nachtwey.

MOUNT SHASTAMYSTERIET

Av Andrew Tomas

När Kalifornien ännu var spanskt i början av förra århundradet, kom en gång en rysk trapper från Alaska ned från ett snöbetäckt berg i norra delarna av Kalifornien. Berget var tätt beväxt med busksnår och träd. När trappern tillfrågades, varifrån han kom, svarade han på ryska: "Chas-tcha", vilket betyder snårskogen. Detta blev sedan namnet på berget, fastän det ändrades till — Shasta eller Mount Shasta.

Denna 4.000 meter höga bergstopp har en hemlighet, och jag skall berätta för er om den. Fredrick Oliver som bodde i grannskapet av Mount Shasta skrev i slutet av artonhundratalet en bok, *A Dweller on Two Planets*. Den publicerades 1884. Oliver berättar där om långa tunnlar som leder till vidsträckta underjordiska utrymmen i Mount Shasta. Mästerliga hantverkare har gjort väggarna alldeles jämna. Golven är täckta med "ulliga" mattor av mineraliskt material. Ornamenter av guld, silver, brons och ädelstenar utsmyckar de underjordiska utrymmena. Och där finns divaner placerade efter väggarna, klädda med samma material som mattorna är gjorda av. Hemliga dörrar gömmer ingångarna till underjorden. Dessa stendörrar öppnas med en antigravitationsmetod. Grottkolonin erhåller en strålande belysning genom någon okänd kraft.

Oliver uppger att de som lever i denna hemliga boning är Atlantider — avkomlingar av de överlevande från den förlorade kontinenten Atlantis. Enligt Oliver äger de luft- och rymdskepp. Med hjälp av cigarrformade rymdfarkoster upprätthåller de kommunikationer med Venus. Maskinerna flyger med magnetisk kraft. Under sina experiment kan dessa människor åstadkomma röda, orangefärgade, gula och gröna eldklot.

A Dweller on Two Planets som publicerades för 80 år sedan, talar om flyg, astronautik och kvantteori. Detta är i sig självt anmärkningsvärt, men när en ufolog kommer till beskrivningen av rymdskeppen och deras framdrivningsmetod, blir han ivrigt intresserad.

På Atlantis upptäcktes en metod att "balansera" vikt (det positiva) med icke-vikt (det negativa) så att ingen "dragkamp" uppstår dem emellan, vilket möjliggjorde lufttrafik utan vingar eller klumpiga gasbehållare, i det man begagnade sig av repulsion genom

levitation som bragtes att kontrastera mot och överträffa gravitationskraften.

Är nu denna berättelse om en sällsam koloni på Mount Shasta endast fantasi? Det finns en del betydelsefulla fakta som kanske gör omintet den åsikten.

Efter guldrushens dagar i Kalifornien, vid mitten av artonhundratalet, rapporterades mystiska sken över Mount Shasta och dess sluttningar, långt före elektrifieringen. Dessa iaktogs ofta vid klart väder. I början av detta århundrade hände det att bilar råkade ut för svårigheter med tändningen i närheten av Mount Shasta. Detta är mycket intressant, eftersom det finns många uforapporter om bilar som har fått motorstopp på grund av verkan av strålningsfält från flygande tefat. Finns det något samband mellan de krafter som använts av Mount Shastakolonisterna och tefatpiloterna?

Det bör heller inte förbises att Mount Rainier i Klippiga bergen är en syster till Mount Shasta. Det var där som Kenneth Arnold såg flygande tefat 1947.

År 1931 svepte en skogsbrand fram över Mount Shasta. Men en mystisk dimma uppträdde och hindrade elden från att sprida sig. Gränsen för eldens framfart kan fortfarande beskådas. Den går i en perfekt kurva runt mitten av berget.

Några månader därefter hände det sensationella saker. En fullständig redogörelse publicerades i Los Angeles Times den 22 maj 1932.

En viss Edward Lanser som med tåget passerade foten av Mount Shasta, såg plötsligt hela södra sidan av berget upplyst av ett sällsamt ljus av mycket stor skärpa. Senare beslöt sig Lanser för att undersöka var detta ovanliga ljus kom ifrån. Han besökte småstäder i Shastaområdet och ställde frågor.

Lanser omtalar att myndighetspersoner och ranchfolk öppet talade om ett hemligt samhälle i eller på Mount Shasta och intygade att konstiga ritualer förekom vid solens nedgång, midnatt och solens uppgång, och att dessa var förklaringen till skenen.

Här är Edward Lansers egna ord: ". . . de förlöjligade också öppet min avsikt att bege mig till det fredade området och försäkrade mig att det var

Varifrån kommer det mystiska Mount Shastafolket?

lika svårt och förbjudet att ta sig in där som i Tibet . . ."

Till en början togs Mount Shastas invånare för indianer. Men de var vita och bar en klädnad liknande den som bars av antikens greker eller används av buddistiska munkar. De hade ett band om pannan som dolde en utbuktning vilken antogs vara "det tredje ögat".

Science fiction? Kanske, men lyssna till en vetenskapsmans vittnesmål!

Sedan professor Larkin fått höra talas om Mount Shastakolonin, yttrade han följande: ". . . det ljus de kan åstadkomma, överträffar helt och hållet vad den moderna elektriciteten förmår, och jag för min del förgås av nyfikenhet att få veta hur dessa människor kan få fram sådana förbluffande ljuseffekter . . ."

Professor E. L. Larkin vid Mount Loweobservatoriet i Kalifornien höll på att testa sitt starka teleskop, när han helt plötsligt, för att citera hans egna ord, på Mount Shastas sluttningar fick syn på "fantastiska skulpturer i marmor och onyx vilka tävlade i arkitektonisk skönhet med de utomordentliga templen i Yucatan".

(Forts. på sid. 13)

HIMMELSTECKEN VID JESU FÖDELSE?

Den tyske professorn Ethelbert Stauffer gav 1957 ut ett uppmärksammat arbete, *Jesus, Gestalt und Geschichte*, på svenska 1960 med titeln *Den historiske Jesus i ny belysning*. Det är delade meningar om denna boks värde. För många forskare är Stauffer en ganska suspekt person och inte tillräckligt vetenskaplig. Bland annat finns i hans bok ett kapitel om stjärnan över Betlehem, den som de vise männen följde och som ledde dem till krubban, där barnet låg. Stauffer menar att stjärnan inte är blott en legend utan en verklig konjunktion på himlen mellan planeterna Jupiter och Venus (och Saturnus) som inträffade år 7 f. Kr. Även Johannes Kepler, stor 1600-talsastronom och chefsastrolog åt Wallenstein, satte Betlehemsstjärnan i förbindelse med Jupiters egenartade bana år 7 f. Kr.

Stauffer skriver: "På våren år 7 möttes planeten Jupiter och planeten Venus på stjärnhimlen. På sommaren och på hösten samma år möttes Jupiter och planeten Saturnus flera gånger i Fiskarnas stjärnbild — den ytterst sällsynta coniunctio magna, vilken i denna form inträffar blott vart 794 år. — — — Man vet att den antika astronomin med största uppmärksamhet registrerade och följde alla företeelser på stjärnhimlen. Det sällsynta i denna Jupiterkonjunktion kunde därför inte förbli dolt för dem."

Man vet också genom en del fynd — "Berlin-planettavlan" och "stjärnkalendern från Sippar" — att den tidens astronomer kunde göra verkliga prognoser och bestämma planeters banor och konjunktioner. "Stjärnkalendern från Sippar, en av de yngsta kilskriftstavor som vi ha bevarade, är en planetkalender med prognoser för året 7 f. Kr. Den iordningställdes i slutet av år 8 f. Kr. av det urgamla observatoriet i Sippar vid Euftrat, det babyloniska Greenwich. På denna lertavla finns till månad och dag noga förutberäknade alla planeternas väsentliga rörelser och möten för året 7. Men dess huvudtema är konjunktionen av Jupiter och Saturnus i Fiskarna." Man emotsåg med spänning, skriver Stauffer vidare, den sällsynta Jupiterkonjunktionen år 7.

Hur tolkade nu den tidens astrologer företeelserna på stjärnhimlen år 7 och vad kan de ha förutsett? Jo, säger Stauffer, Jupiter ansågs vara världs-

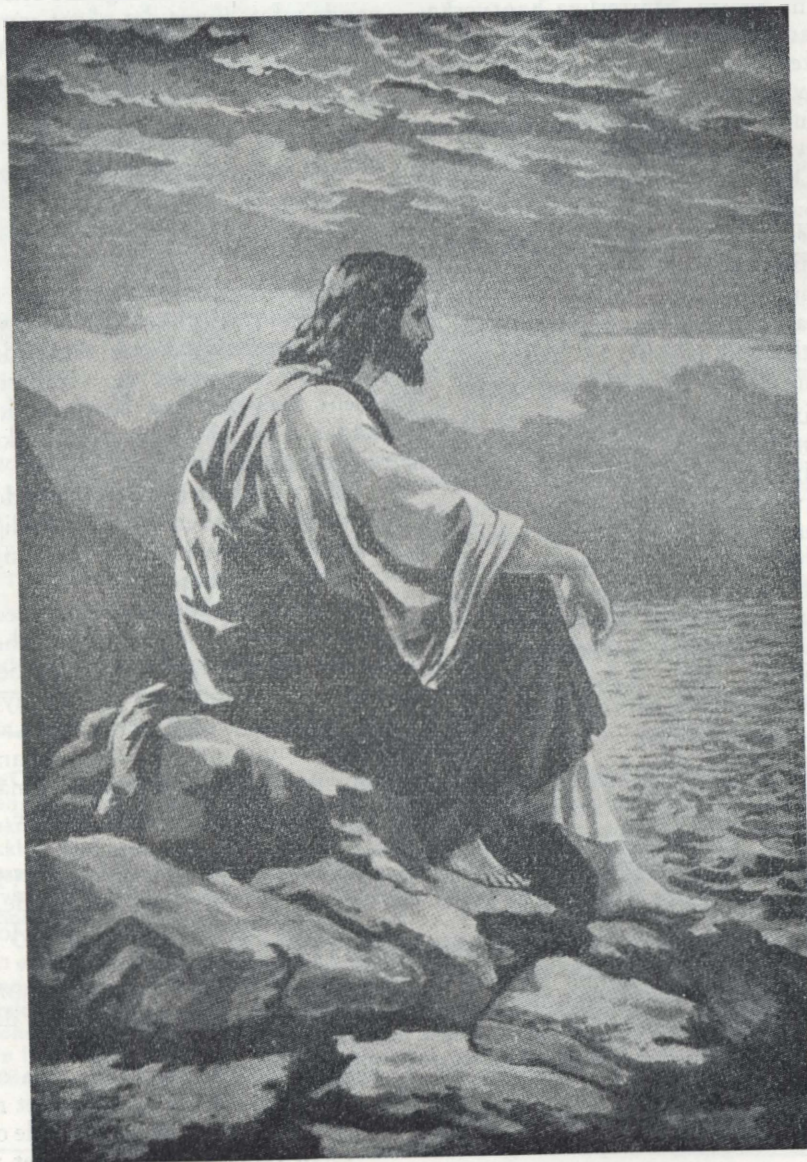
härskarens stjärna, och Fiskarnas stjärnbild var tecknet för den yttersta tiden. Saturnus ansågs i Orienten vara Palestinas stjärna. "När Jupiter mötte Saturnus i Fiskarnas tecken, så betydde detta alltså att i Palestina skulle detta år den yttersta tidens härskare framträda." *)

Är det alltså möjligt att astrologer väntade en världshärskares födelse i Palestina år 7 f. Kr. och begav sig till Jerusalem i Palestina och därefter till Betlehem, där enligt profetians ord Messias skulle födas?

Om vi lyssnar till professorn i religionshistoria Geo Widengren (*Kungar, profeter och harlekiner*) får vi veta att det finns en gammal syrisk krönika som tycks bygga på iranska tra-

ditioner och profetior och som berättar om de iranska prästernas väntan på världsfrälsaren Mithras födelse och om en jättestjärnas förebadande därav. Den bibliska berättelsen om stjärnan skulle enligt Widengren inte vara annat än ett uppkok på och en försämring av berättelserna om Mithras. Även i dessa förekommer förutom en vägledande stjärna en grotta samt skänker till barnet. Där har vi alltså den verkliga Betlehemsstjärnan, menar professorn — hämtad från en iransk legend!

Kanske det. Men prognoserna — och de var riktiga — för år 7 är i alla fall ett faktum, och det syns vara åtminstone möjligt att en del astrologer vid tiden strax före vår tidräk-

nings början tolkade samman himmelstecknen så som Stauffer föreslår. Ja, mot bakgrunden av den betydelse som astrologin hade på den tiden, syns det rätt naturligt att tänka sig att man i följande välkända bibelparti ursprungligen syftat på ett astrologiskt tecken:

"När nu Jesus var född i Betlehem i Judeen på konung Herodes tid, då kommo vise män**) från österns länder till Jerusalem och sade: 'Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning.' När konung Herodes hörde detta, blev han förskräckt och hela Jerusalem med honom. Och han församlade alla överstepräster och skriftlärde bland folket och frågade dem, var Messias skulle födas. De svarade honom: 'I Betlehem i Judeen; ty så är skrivet genom profeten: Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste, som skall vara en herde för mitt folk Israel. Då kallade Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem noga om tiden, då stjärnan hade visat sig. — — —"

ELEUTERIO TERTE ...

(Forts. fr. sid. 2)

nom väggarna på ett rum — och avlägsnandet av stenarna från de två kvinnliga patienterna påminde mycket om sådana apporter. Enda skillnaden var att föremålen här passerade genom levande kött.

Jag vet att dessa operationer var verkliga. Jag var där och jag fick i min hand de vävnader som tagits bort från patienterna, jag kände lukten av förruttnelse från sjuka organ, jag såg människoköttet som blev på ett ögonblick helat.

ARKEOLOGIN ...

(Forts. fr. sid. 4)

Det är givetvis uppmuntrande att hos Pauwels och Bergier finna bekräftelser och kompletteringar till det material som jag i populär form lägger fram i *Kulturer före istiden*. Samtidigt vill jag framhålla att arbeten av denna art naturligtvis inte har som uppgift att servera en fix och färdig ny uppfattning. De syftar till omprövning, eftertanke och diskussion. De koncentrerar sitt intresse på punkter som den ortodoxa vetenskapen av olika skäl förbisett.

Likheten mellan berättelserna om Mithras' och Jesu födelse kan bero på påverkan som Widengren anser självklart, kanske så att en upplysning om stjärnan och de vise männen byggts ut i viss överensstämmelse med en redan förekommande legend. Men livet är fyllt av egendomliga likheter — se artikeln om två presidenter i SOKARENS föregående nummer!***)) En del forskare har trots sig medelst likheter med legender bevisat att Jesus aldrig har levat. På 1800-talet utkom i Frankrike en liten skrift som med hjälp av ett flertal slående likheter mellan Napoleon I och myter om guden Apollon sökte leda i bevis att Bonaparte aldrig existerat. Den skriften var förmodligen en drift med de forskare som trodde sig visa att individen Jesus aldrig funnits till.

För undertecknad som känner sig övertygad om att astrologin sysslar med realiteter och att Jesus från Nasaret var långt mer än en vanlig människa, ja en andlig gi-

gant, syns det mycket sannolikt att hans födelse verkligen har utpekats av tecken på himlen, då nu ovanliga och visserligen mångtydiga tecken fanns vid ungefär den tid då Jesus enligt bibeln skall ha varit född. Det är bara ett litet fåtal år vi har att välja på för Jesu födelse, och ett av dem är året 7 med de märkvärdiga himmelstecknen.

SM

*) Jesu födelse inträffade enligt bibeln före år 0. Jesus föddes nämligen under Herodes den stores regeringstid, och Herodes dog år 4 f. Kr. När munken Dionysius Exiguus i Rom år 533 bestämde början av den nya tidräkningen, räknade han fel. — Stauffer anser att skattskrivningen under Kvirinius sannolikt började år 7 f. Kr., vilket år Josef och Maria enligt Stauffer förmodligen begav sig till Betlehem, där Jesus föddes.

**) Den nyaste engelska bibelöversättningen har här i stället för "vise män" astrologer!

***)) Därav skulle kunna anses framgå, med vissa utgångspunkter, att John F. Kennedy aldrig existerat utan att berättelserna om honom är ett uppkok på historien om Abraham Lincoln.

Jag kan inte förklara vad jag sett, fastän jag känner att det finns en förklaring någonstans. Men jag har sett nog för att veta att broder Terte gör ett gott arbete, ett arbete som skänker frid åt tusenden. Man har sagt mig att mer än 1000 patienter ofta söker Terte under en weekend, och jag vet att det var minst 100 som ville ha behandling i San Fabian medan jag var där.

Fastän vi inte kan förklara Tertes metoder, har han själv kunnat lära ut sin teknik för psykisk kirurgi åt åtminstone tjugo andra helare, och han är intresserad av att hjälpa ännu flera att bemästra denna konst.

Tertes undervisning började när han genom automatisk skrift blev uppmärksam på att gå vidare och utbilda andra i jordens fyra hörn. Terte och hans lärjungar säger att de är särskilt angelägna om att deras bröder i Amerika får kännedom om den psykiska kirurgen så att amerikaner med fallenhet kan komma till Terte för utbildning.

Män och kvinnor från många andra nationer samlas redan kring broder Terte, denne hängivne kristne, vilkens psykiska kirurgi framträder som en bedrift, lika stor som de helanden som omtalas i bibeln.

Reprinted by special permission of FATE MAGAZINE, Evanstone, Illinois, USA.

Iliaden och Odyséen betraktades som rent skönlitterära verk ända tills Schliemann började bruka dem som resehandböcker.

Det finns många "Troja" att upptäcka för dem som vill ta fasta på de skatter av upplysningar och antydningar som finns i gamla skrifter i olika hörn av jorden.

Jag erkänner inget annat bevis på storhet än godhet.

Ludwig van Beethoven.

NEUROS OCH GRAFOTERAPI

Av Alarik Degerman

Om än den grafologiska diagnosen*) kan synas nog så verklighetsfrämmande för många människor, så torde grafoterapi, dvs *handstilsbehandling*, göra det än mer. Likväl har den redan använts i viss utsträckning av läkare och psykologer i utlandet. Några böcker om metoden har utkommit, däribland ett mycket förnämligt arbete, *Les écritures pathologique*, skrivet av den franske läkaren René Resten.

Redan 1899 riktade den franske läkaren Mesley medicinens uppmärksamhet på variationerna och egenheterna i handstilen hos sinnessjuka, och en annan fransman, dr. M. R. de Fursac, publicerade 1905 ett arbete om handskriften hos nerv- och sinnessjuka. Några år senare, närmare bestämt 1913, såg ett nytt medicinskt-grafologiskt arbete dagens ljus, skrivet av dr. Manheimer Gommés, i vilket principerna för grafoterapi framlades.

Vilken är nu grundvalen för denna nya vetenskap, som helt oväntat dykt upp, precis som psykoanalysen på sin tid, och som i likhet med denna tror sig kunna bota nervöst betingade sjukdomar? På den frågan kan man svara följande. Den grafologiska vetenskapen har konstaterat att själsliga egenskaper är knutna vid vissa motsvarande skrivrörelser på så sätt att en själsegenskap alltid uttrycker sig på ett bestämt sätt i handskriften. Därigenom är det möjligt att med betydande träffsäkerhet utläsa karaktärssegenskaper ur handstilen. Med utgångspunkt härifrån låg det nära till hands att tänka sig att omvänt även bestämda skrivrörelser kunde manifesteras — ge upphov till — de vid dem knutna själsliga tillstånden!**) Idén är att om man löser det spända skrivtecknet, vid vilket en egenskap är bunden, så upplöses även den själsliga spänningen och med den även den organiska förkrampningen. Att det verkligen förhåller sig så, har bekräftats genom experiment.

Hur egendomligt det än låter, är det ett faktum att man tillämpat den grafoterapeutiska metoden även vid behandling av fysiska sjukdomar, exempelvis migrän, magneuroser, angina pectoris, nervösa hjärt- och cirkulationsstörningar osv.

Sin största användning har emellertid grafoterapi fått när det gällt att

eliminera själsliga störningar, ”komplex”, mindervärdighetskänslor, aggressioner, disharmonier och över huvud taget neuroser av skilda slag.

Det har ofta diskuterats av psykologer och filosofer huruvida karaktär och temperament går att förändra. Schopenhauer och den franske psykologen Ribot t.ex. ansåg att den nedärvda karaktären är oföränderlig, och även åtskilliga pedagoger har hyst den meningen. En senare tids forskning har emellertid visat att denna uppfattning är felaktig. Bland dem som genom praktisk demonstration kunnat ge belägg härför, är den tyske läkaren Fritz Lange, som på grundval av sina experiment gör det bestämda påståendet att karaktär och temperament kan påverkas och förändras genom fostran.

Den uppfattningen kan grafoterapi bekräfta. Åtskilliga karaktärsvagheter, exempelvis energilöshet, brist på koncentrationsförmåga, blyghet, vårdslöshet, brist på självkontroll osv kan effektivt avhjälpas genom grafoterapi. Däremot kan grafoterapi inte bota utpräglat organiska sjukdomar eller konstitutionellt betingade själstörningar.

Om man betänker — vilket moderna psykologer ständigt framhåller, att människan är en psykofysisk helhet, förstår man att en träning av ifrågavarande slag kan utöva ett hälsogivande inflytande på hela hennes förhållningssätt. För att undvika missförstånd bör kanske betonas att en sådan skriftförbättring inte innebär en väsensförändring av en människa men däremot en förändring av hennes förhållningssätt, men detta är mycket nog. En kritisk person kanske frågar sig hur man psykologiskt skall förklara en förändring av en människas reaktionssätt och beteende som åstadkommit genom en korrigering av hennes sätt att skriva. Svaret har lämnats av psykoanalysen, som riktat uppmärksamheten på det ”undermedvetna” och den roll det spelar i människans utveckling. Den som tänker närmare på saken, kan inse att en beteendeförbättring genom handstilsförändring ingenting annat är än ett påverkande av det ”undermedvetna”. Man kan säga att vi här har att göra med ett slags suggestion. Stilen är ett hjälpmedel att åstadkomma denna.

Det säger sig självt att blott en skriftpsykologisk expert är kompetent att i allmänhet bedöma huruvida och i vilket avseende en skrift behöver korrigeras. Detta utesluter emellertid inte att vem som helst på egen hand kan avhjälpa lättare former av neuroser, disharmonier osv, och vi skall i det följande visa på några av de vanligast förekommande.

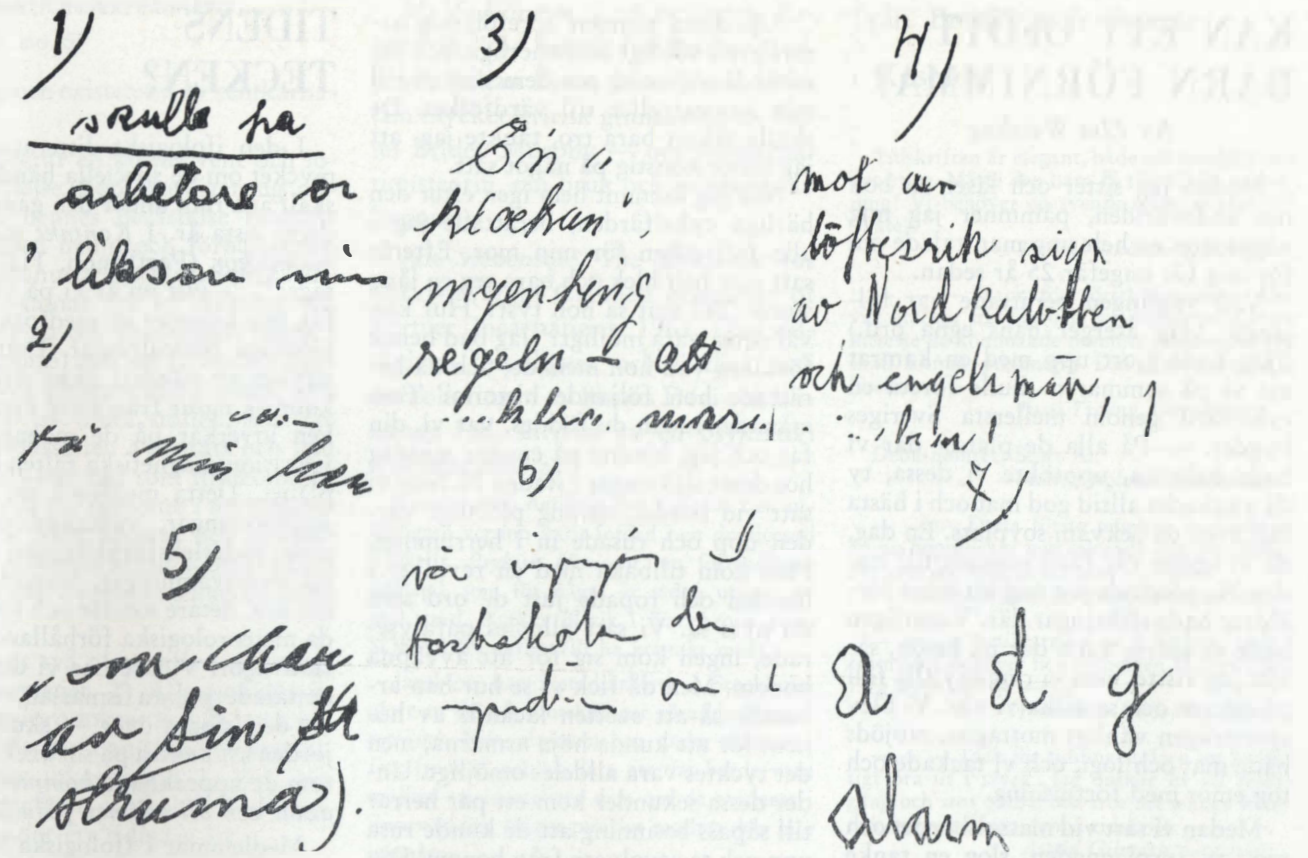
En skrift kan vara omogen (prov 1). Den är långsam, hackigt och osäkert skriven, och den gör ett onaturligt intryck. Skribenten känner sig hämmad och besvärad vid skrivandet, han kan inte finna de rätta orden, och han brister i tankekraft. Denna person bör eftersträva en mer ledig, flytande, livligare och mindre omständlig stil. Den som skriver avspänt och flytande, brukar aldrig ha någon svårighet att finna de rätta orden.

Den disharmoniska stilen är lätt att känna igen. Den är splittrad, oregelbunden och gör ett rastlöst intryck. Skribenten kan vara en hållningslös och slapp natur, som viljelöst driver med strömmen och inte kan leda sig själv (prov 2) eller en neurotiskt lagd natur, som slites mellan olika sinnesrörelser, vilka han inte kan tygla (prov 3). Även här kan en disciplinering av skrivsättet åstadkomma en själslig förändring.

Personer med livlös stil (prov 4) är ofta mycket hämmade, tillgjorda och krampaktiga i sitt uppträdande liksom i tanke och handling. Här gäller det alltså att få till stånd ett ”uppluckrande” av stilen.

Om vi kastar en blick på skriftprov 5, skall vi finna att denna skrift inte är riktigt harmonisk. Skribenten har ett splittrat känsloliv, vilket visar sig i alltför vittsvävande skrivdrag och en varierande storlek på de små bokstäverna. Detta i förening med skribentens fåfänga och mindervärdighetskänsla gör att hans förhållande till medmänniskorna är rubbat. Han brister i gemenskap. Han är en typisk disharmoniskt-affektiv människa. Vad en sådan skribent bör vinnlägga sig om, är att åstadkomma en enhetligare och mera sluten skriftbild. Han bör gå in för en klarare, jämnare fördelad skrift. Han bör även eftersträva ett något långsammare tempo i skriften.

Skriftprov 6 visar en person med neurastenisk läggning, svag vilja och

stor livsångest. Vad denna skribent bör eftersträva, är att skriva en stil med betydligt rakare rader och söka undvika alla ormlinjer. Dessutom bör han söka skriva större småbokstäver för att stärka självförtroendet.

Skriftprov 7 slutligen visar ett fall av hjärtneros. Vad som i detta fall är att göra, är självklart. Det gäller att övervinna tendensen att skriva de vanställda vokaler och konsonanter som skriften uppvisar.

De anförda exemplen torde klart visa hur grafoterapi tillämpas vid behandling av neuroser av skilda slag. Principen är att söka övervinna lusten att utföra de skrivrörelser som utgör de grafologiska tecknen för den ifrågavarande sjukligheten eller insufficiensen. Tiden för övervinnandet av bristerna kan naturligtvis variera mycket, men rent allmänt kan man säga att man får räkna med *en tid av minst tre månader under förutsättning att man övar en kvart varje dag.*

*) Grafologisk diagnostik = att utläsa karaktärssegenskaper och även kroppstillstånd ur handstilen.

**) Vi vet ju alla att man vid vrede gärna rynkar pannan och knyter nävarna. Men det är inte så väl känt att om man rynkar pannan och knyter nävarna, så blir man arg! — Det är också så att neuroser står i samband med spända kroppsställningar.

Även djuren äger medvetande. Var god mot dem!

MOUNT SHASTA . . .
(Forts. fr. sid. 9)

Shastafolket har blivit sett vid åtskilliga tillfällen men bara helt korta stunder. De äger en övernaturlig förmåga att uppgå i omgivningarna och försvinna ur sikte.

De gamla i Kalifornien säger att detta sällsamma folk har besökt städer i Mount Shastaområdet och till och med inköpt svavel, salt och ister. Dessa varor betalades alltid med guldklimpar vilkas värde långt översteg värdet av det de köpt.

Under första världskriget gav Shastafolket generösa gåvor till Amerikanska Röda Korset. Stadsuppteckningar för gamla San Francisco avslöjar att en deputation från samhället med i spetsen en vitklädd patriark tillsammans med yngre män gjorde ett officiellt besök i staden för att överbringa hälsningar och försäkringar om välvilja.

I slutet av tjugotalet iaktogs i Norra Kalifornien ett silverfärgat, vinglöst luftskepp ljudlöst fara fram över bergstopparna. Det var olik alla flygplan och ballonger som förekom på den tiden.

I oktober 1956 såg en inbyggare i Shasta, David Williamson, 14 ljus över Mount Shasta vilket utförde ovanliga luftmanövrer. Så nedsteg ett av ljusen rätt på toppen av Mount Shasta. Var det någon ny som anlände

från rymden eller togs någon till en annan planet från den hemliga kolonin?

Om någon skriver till städerna Shasta eller Redding och frågar folk om Mount Shastagåtan, kommer han med största sannolikhet att bli uppläst om att historien endast är en legend. De som skulle kunna berätta, är döda, och tiden har utplånat minnena från fordom. Men Edward Langers och professor Larkins rapporter kan inte sopas undan.

Vilka är dessa människor — överlevande från Atlantis eller kolonister från andra världar?

Från Australian Flying Saucer Review, nr 7, 1962.

— och sådant är livet att det alls inte är något slut på smärta och sorg och lidande, och det som behövs, är själar som utstrålar glädje för att ge lindring åt dem som är bedrövade och sorgna.

Inayat Khan

Livet är, vad det är. Du kan inte förändra det, men du kan förändra dig själv.

Inayat Khan

Kan något vara värre än att inte finna sig själv i sitt eget hus?

Teresa av Jesus

Visdomsorden är hämtade från antologin YAMA, Yogaens förste trin. Borgens Forlag, Köpenhamn.

KAN ETT OFÖTT BARN FÖRNUMMA?

Av Elsa Wessling

Medan jag sitter och läser en bok om andevärlden, påminner jag mig något som en helt ung man talade om för mig för ungefär 25 år sedan.

Vad ynglingen berättade var följande: (Jag återger hans egna ord.) "Jag hade gjort upp med en kamrat att vi på sommaren skulle företa en cykelfärd genom mellersta Sveriges bygder. — På alla de platser där vi hade bekanta, uppsökte vi dessa, ty då vankades alltid god mat och i bästa fall även en bekväm sovplats. En dag, då vi under vår färd kommit till staden N., påminde jag mig att mina föräldrar hade släktingar där. Visserligen hade vi aldrig varit där på besök, såvitt jag visste, men vi ringde i alla fall på dörren och sa vilka vi var. Vi blev synnerligen vänligt mottagna, erbjöds både mat och logi, och vi tackade och tog emot med förtjusning.

Medan vi satt vid matsalsbordet och njöt av förplägnaden, slog en tanke mig som en blix: 'Här har jag varit förut.' Jag blev tvungen att fråga om jag hade varit där förut . . . kanske som mycket liten? Men jag fick ett nekande svar — jag hade aldrig tidigare varit hos dem. För att få full visshet, gick jag in i ett annat rum, ty jag kunde tydligt för min inre syn se ett skrivbord med många lådor i det rummet, och jag ville undersöka om skrivbordet verkligen fanns där. Ja, rummet såg ut precis så som jag hade föreställt mig det.

Sedan jag gått till sängs, kunde jag inte släppa tanken på det besynnerliga faktum att jag i detalj kunde känna igen rummen, och ju mer jag funderade, desto bättre kom jag ihåg hur det varit, då jag hade varit där förra gången.

Jag såg för min inre syn, så som man i tankarna kan erinra sig upplevda händelser, ett stort dukat bord med många gäster omkring. Jag kom ihåg hur en av herrarna plötsligt rusade upp från bordet och sprang in i det rum där det stora skrivbordet fanns. Jag såg hur han drog ut en av lådorna och tog fram en pistol. Med denna i handen sprang han tillbaka till salen där gästerna satt skräckslagna och bara stirrade på värden. Denne skrek i största upphetsning: 'Nu skall jag skjuta er allesammans.' Jag kom även ihåg hur jag med ali kraft höll hans armar så att han inte kunde röra dem, trots att han arbetade så mycket han kunde.

Alla dessa 'minnen' föreföll mig naturligtvis väldigt besynnerliga, och jag nämnde ingenting om dem varken till min kamrat eller till värdfolket. De skulle säkert bara tro, tänkte jag, att jag blivit konstig på något sätt.

När jag kommit hem igen efter den härliga cykelfärden, berättade jag i alla fall saken för min mor. Efteråt satt mor helt blek och bara teg en lång stund. Till slut sa hon tyst: 'Hur kan väl detta vara möjligt?' Jag bad henne förklara vad hon menade, och då berättade hon följande historia: 'Fem månader innan du föddes, var vi, din far och jag, bjudna på en stor middag hos dessa släktingar i staden N. Som vi satt vid bordet, sprang plötsligt värden upp och rusade in i herrummet. Han kom tillbaka med en revolver i handen och ropade just de ord som du nyss sa. Vi satt alldeles paralyserade, ingen kom sig för att avvärja honom. Men då fick vi se hur han arbetade så att svetten lackade av honom för att kunna höja armarna, men det tycktes vara alldeles omöjligt. Under dessa sekunder kom ett par herrar till såpass besinning att de kunde rusa upp och ta revolvern från honom. Din far och jag rusade ut i tamburen, fick tag på våra ytterkläder och sprang därifrån. I det tillstånd jag befann mig — jag var ju i fjärde månaden — var det nödvändigt att jag kom undan.'"

Hur skall nu något som detta förklaras? Var det kvarstående vibrationer från den tid då denna händelse inträffade, som på något sätt påverkade den unge mannen, eller kan man tänka sig att den ofödde sonen fick med Guds hjälp rädda både sin mor och därmed också sin egen inkarnation?*) Ingen kan väl nu ge ett säkert svar, men att berättelsen är sann kan jag intyga, ty jag är den unge mannens mor.

*) Det var alltså så att den unge mannen "mindex" att han hindrat värden med revolvern — fastän det då var fem månader kvar innan han skulle födas — och middagsgästerna märkte, enligt berättelsen, att värden inte tycktes kunna lyfta armarna. SM

ANNA-LISA HELLE MÅSTE MAN TRO PÅ KRISTUS?

Med förord av Alf Ahlberg

"En recension? Ja, visst kan jag med alla gamla ord tala om hur bra den här boken är, ty det är den verkliga, men det skulle ändå ej säga allt.

Jag kan endast uppriktigt säga om denna lilla, men STORA bok: den angår oss alla sökande människor. Alltså: köp boken och Du har fått en pärla, som inte mister sin glans."

E. N. i Tid o. Rum

LITTERATURFÖRLAGET 6: 50
I alla boklädor.

TIDENS TECKEN?

I den ifologiska litteraturen talas mycket om de speciella händelser som skall äga rum under den gamla tidsålderns sista år. I *Kontakt med rymdmänniskor* (Parthenon, Hälsingborg) sägs: ". . . just nu är vi på väg in i en fas, som kommer att medföra stora och plötsliga förändringar. Detta understrykes av ständigt ökad strålning av kosmisk natur från yttre rymden, vilken inverkar på de magnetiska och vibrationsmagnetiska fälten kring vår planet. Detta medför i sin tur flera jordbävningar, vulkanutbrott, onormala väderleksförhållanden (ökat antal översvämningar, tornados, orkaner osv, hetare somrar och förut okända meteorologiska förhållanden) samt flodvågor. Vidare har vi den mycket omtalade polara ismassan, vilken — om den 'tippas över' — skulle komma jorden att kantra på sin axel. Fenomen som de uppräknade kommer att öka i antal och bli alltmer påfallande."

Medlemmar i Ifologiska Sällskapet i Stockholm säger sig ha fått uppgift direkt från en rymdman (ej psykisk kontakt) om att en tid av naturkatastrofer är omedelbart förestående för jordmänniskorna. Katastroferna skall bli allt fler och värre intill sommaren 1967, då jorden går in i sin kosmiska era.

Från slutet av förra året till april i år gjorde jag noggranna anteckningar om stormar, översvämningar, vulkanutbrott, jordskalv med påföljande gruv- och dammrar, samt flygplans-, gruv- och andra explosioner m.m., som nämndes av nyhetsmedia, och konstaterade en ovanligt hög frekvens av sådana händelser fram till ungefär mitten av januari. Därefter fram till i höst har det varit jämförelsevis lugnt — troligen beroende på vid denna tid inträffande solfläcksminimum (april). (Solfläckar förekommer i perioder med kulmen vart elfte år.)

Explosionernas direkta naturorsak kan vara att atomernas sammanbindningsförmåga rubbats inom vissa områden, kanske beroende på atomsprängningarna. Även de andra nämnda naturföreteelserna kan tänkas ha samband med atomfysikernas experiment. Men vi kan inte bortse från möjligheten att jorden är på väg in i en ny och kosmisk era, en lyckligare tidsålder, och det kan vara klokt att ge akt på vad som kan vara "tidens tecken". Var dock försiktiga med slutsatser! Det är lätt att missta sig. SM

REINKARNATIONSEXPERIMENT . . .

(Forts. fr. sid. 5)

denna typ och existensen av reinkarnation.

Fp presterar en konsekvent och logisk berättelse, hon motsäger sig sällan, men hennes berättelse blandas ständigt med namn och förhållanden från hennes nuvarande liv. Som exempel kan nämnas att en släkting till henne bott på St Paulsgatan (dock i en enrummare) och att fp besökt henne där flera gånger. Flera namn som dyker upp på olika ställen, kan fp, sedan försöksserien avslutats och hon informerats om vad som förekommit, själv härleda till personer i sin bekantskapskrets. Men ålders- och personuppgifter stämmer alltid, kanske på ett undantag när, överens mellan de olika seanserna.

Det finns två alternativa tolkningar av fenomenet. 1) Alltsammans är rena fantasiprodukter hos fp utan något som helst samband med en eventuell, tidigare inkarnation 2) Det som sagts, har något samband med upplevelser under ett tidigare liv.

För min egen del kan jag inte föreslå en tolkning enligt alternativ 2. Det finns alltför mycket i transtalet som klart och otvetydigt kommer från fp:s nuvarande medvetande och minne. Och eftersom hennes nuvarande dagsmedvetande sätter spår än här, än där, måste man fråga sig om det alls har varit bortkopplat under seanserna. Det synes mig sannolikt att fp på suggestionerna om att gå tillbaka till ett tidigare liv, svarar med en fantasiprodukt så som hon under hypnosen bildar sig en föreställning om det tidigare livet. Och när fantasin inte räcker till, fyller hon i med minnen från sitt nuvarande liv. Allt för att behaga den nyfikne hypnotisören.

Jag erkänner att jag inte kan se någon definitiv förklaring på det här skildrade psykiska fenomenet. När tillfälle bjuds, vill jag emellertid fortsätta med flera fp under skärpta betingelser. Försök av detta slag kan otvivelaktigt lära oss mycket om det mänskliga psyket och dess sätt att fungera. Om de också kan lära oss något om reinkarnationen, återstår att se.

LITTERATUR:

John Björkhem: De hypnotiska hallucinationerna, Litteraturförlaget 1943; Det ockulta problemet. Lindblads 1956.

Poul Thorsen: Människans okända krafter. Litteraturförlaget 1950.

M. V. Kline m.fl.: A Scientific Report on "the Search for Bridey Murphy", Julian Press, New York 1956. (En mycket kritisk granskning av fallet Bridey Murphy — om reinkarnationsteorin, om bruk och missbruk av hypnos.)

Ian Stevenson: The Evidence for Survival from Claimed Memories of Former Incarnations. 1961. (En välskriven, intelligent och lättläst essä om tolkningen av Shanti Devi och liknande fall, skriven av en psykiater. Rekommenderas!)

Kommentar: Artikeln har tidigare i en utförligare version varit införd i en duplicerad tidskrift, *Psykisk Horisont*, nu förmodligen nedlagd, som för några år sedan utgavs av teol. stud. Anders Blivik i Karlskrona (som SÖKAREN gärna vill ha kontakt med).

Jacobson har i stadsarkivet i Stockholm gjort en del efterforskningar rörande Margareta och Nils, eftersom han under seanserna fått fram så många data att det borde vara möjligt att identifiera dem om de existerat i sinnevärlden. Något positivt resultat har inte uppnåtts.

Men även om man kunde finna att dessa båda personer en gång levat, vore därmed inte bevisat eller ens gjort sannolikt att deras personlighet "vandrat vidare" till nu levande människor. Det är möjligt att den som gått i trans, gör en berättelse på grundval av verkliga människors öde, som hans psyke förnimmer.

I djupet av mitt hjärta vet jag att några av oss måste på nytt och från grunden ompröva vårt bekväma, självkoncentrerade liv. Tiden är alltför hemsk, Guds sorg alltför stor, människornas natt alltför mörk, korset alltför härligt för att vi skulle leva som vi förut gjort eller i något mindre än helig lydnad. Detta kan betyda, men behöver ej betyda, förändringar geografiskt sett eller i fråga om yrke, egendom och jordisk säkerhet. Men det betyder detta: några av oss kommer att bli nödgade att avlägga ett löfte om försakelse och om trohet mot den Evige i vårt inre lika totalt och lika bindande som de medeltida klosterlöftena. Små grupper av människor som vikt sig åt och hör samman i gudsgemenskap måste — likt Franciscus tredje orden — ge ett oåterkalleligt löfte att leva i världen utan att vara av världen. Om så är Guds vilja, skall de åter tända trons falnande glöd i en sekulariserad värld. Kväkargrupperna var ämnade till sådana gemenskaper, men många av dem har svalnat och blivit översvämmade av detta jordiska. Inom dem skulle dock grupper kunna avskilja sig som vore sammanhållna av inre band och ett heligt löfte om ständig lydnad mot den inre rösten — i världen och dock ej av världen — redo att gå den andra hälften av vägen, följ samma, känsliga, osjälviska som en skugga. Sådana grupper av anspråkslösa profeter kunde omskapa Vännernas samfund och den kristna kyrkan och skaka omnejden på tio mils håll.

Från *Det inre ljuset* av Thomas R. Kelly.

Från Bröder och Systrar

i Kosmos

Tidskriften är elegant, både till innehåll och det yttre. Måtte den bara få tillräcklig anslutning! Vi behöver en svensk motsvarighet till "Fate".

Rudolf Schönberg, Älvsjö.

— — — Tack för förslingsnumret. Det var mycket trevligt och jag motser med stort intresse de kommande nummer jag hoppas Du skall kunna presentera Din förväntansfulla läsekrets. — — —

Ivan Troëng, Garpenberg.

Debutnumret: Stort A.

Lars Englund, Enköping.

— — — Detta första nummer verkade en aning hopplöskat och saknade den personlighet som jag hoppas kommer — — —

Sven-Eric Sederlin, Johanneshov.

— — — Artiklarna i nr 1 är bra, men i framtiden behöver nog tidningen få litet mera färg över sig. — — —

Anna-Lisa Helle, Enskede.

— — — Tack för tidningen. Den ser ju riktigt bra ut i tryck. Jag önskar Er all framgång och stor glädje och tror att många kommer att uppskatta denna tidskrift. — — —

Astrid Gilmark, Uppsala.

— — — En herr Ribera presenterar en femtio år gammal historia om en gudauppenbarelse och tolkar den som ett besök från yttre rymden. Tja . . . Måste man verkligen gå femtio år bakåt i tiden och 1000 mil hemifrån för att hitta UFO-vittnesmål? Om Din önskan varit att belysa UFO:s historiska existens, hade det räckt med att åka till Falun och titta på kopparsticket vid Falu koppargruva från cirka år 1600, där tefat finns inritade, seglande över gruvsamhället. — — —

Mats Pe Wikner, Skälby.

Kære redaktør Magnusson.

Hjertelig tak for det i dag modtagne første nummer af SÖKAREN. Maa vi hilse det smukke og indholdsmæssigt værdifulde tidskrift velkommen — ikke mindst, fordi det er vort bestemte indtryk, at et saadant tidsskrift er i højeste grad tiltrængt i Sverige. Vi har jo kontakt med saa mange aandelige interesserede i Deres land og hører bestandigt hjertesuk over, at der ikke eksisterer noget forum. Vi tror, De faar succes! — — —

Poul Strube, København.

Kjære herr Magnusson.

Jeg har mottatt med takk Deres debutnummer av SÖKAREN og jeg finner tidskriftet umåtelig interessant. Hvis de påfølgende nummer vil komme til å ha den samme dybde og horisont tror jeg nok De kan regne meg til Deres trofaste abonnenter med tiden. — — —

Ivar T. Martinsen, Bergen.

KONTAKT

De som vill brevväxla om UFO-forskning och "den dolda människan" kan skriva till Ivar T. Martinsen, Welhavensgt. 66, Bergen, Norge.

REKOMMENDERA SÖKAREN!

NYA BÖCKER

Bauer, Paul, Den kära vidskepelsen. (Verbum-serien, Diakonistyrelsens Bokförlag. 11:—) Översättning: Åke Ohlmarks. Boken behandlar telepati, klärvoajans, spådomskonst, drömtydning, spiritualism, telesesi, "poltergeister", levitationer, materialisationer, reinkarnationsläran, UFO, astrologi, troshelbrägdagörelser samt slagrutan, pendeln och en del andra utomnormala företeelser — alltså sådana ämnen som skall diskuteras och belysas i denna tidskrift. Flera för sökare kända "fall" nämns, t.ex. Cyril Hoskin, alias Lobsang Rampa, andeskåderskan från Prevorst, Therese Neumann, Shanti Devi, Lourdes och Fátima. Bauer är inte så negativ till tron på utomnormala fenomen som bokens titel låter en förmoda (på tyska *Horoskop und Talisman. Das Buch des heutigen Aberglaubens*). Han erkänner att telepati, klärvoajans, prekognition, helbrägdagörelser och slagrute fenomenet verkar att förekomma och ger exempel därpå, men han tycks mena att dessa företeelser är mycket mer sällsynta än vad de personer vill göra gällande som tror på dem, och han påstår att "vetenskapligt sett är det ännu på intet sätt entydigt löst huruvida det finns äkta klärvoajans eller inte", en anmärkning som förefaller omotiverad i framställningen.

Om de spiritualistiska fenomenen citerar Bauer med gillande en professor Bender, som anser att "det rör sig inte om de dödas andar som uppenbarar sig, ej heller om den andra sidan på något vis. I stället står vi inför en ny gåta hos den så mångsidiga och dunkla människosjälens, inför en personlighetsklyvning eller 'ett hysteriskt sonderfallande av personligheten'. Bildligt kan vi klargöra det för oss, om vi antar att en 'normal' människa har en sluten personlighet, medan anormala från sig avspjälkar 'bisjälar' eller 'sidosjälar', som lever och verkar i närheten av kroppen och kan framkalla vissa fysikaliska verkningar — i enlighet med dessa personers omogna karaktär ingenting betydelsefullt eller viktigt utan just det man kallar spökeri. Dessa s.k. 'poltergeister' (bullenrandar) slinker ut från en ung människas själ, de saknar eget liv. I överensstämmelse därmed upphör spökerierna när den unga personen omhändertas på en anstalt."

Om uppenbarelser av *andar* och *avlidna*, bl.a. nyss döda personer — han beskriver några fall — anser Bauer att det finns en del sådana som är gåtfulla och som har "en viss beviskraft" men att någon säker förklaring inte finns. Förekomsten av levitationer — att en person utan synlig orsak lyftes upp och svävar fritt i luften — bestrider Bauer inte men menar att dessa ändå inte för en människa ett fjät närmare Gud. Om materialisationer skriver han att "det måste ligga något i" uppgifterna därom från alla tider, men någon säker förståelse av fenomenet finns inte. Slagrute fenomenet accepterar han men pekar på en del misslyckanden av slagrutemän. Han citerar en geologiprofessor som deklarerat: "Personligen är jag övertygad om att det finns markkänsliga människor, på vilka olikheter nere i berggrunden utövar en retning, särskilt förkastningar, klyftor och sådant, i synnerhet när de är fyllda med vatten och malm. Men tolkningen av retningen är och förblir omstridd."

Troshelbrägdagörelser tror Bauer förekommer, både som Guds svar på stilla, allvarlig bön — han är evangelisk kristen — och vid extatiska sammankomster. Föreställningar av det senare slaget — "spektakel" — vänder han sig dock mot bland annat för att människan där vill "tilltvinga sig hälsa" och för att helbrägdagörelserna oftast är obildade och omogna människor som inte är alls lämpliga att på ett kärleksfullt sätt ta hand om medmänniskor, underlåter att företa någon efter-

behandling av de sjuka och kallt struntar i dem som inte blir botade. Undergörarna åstadkommer sina botanden i en uppjagad atmosfär med stark förväntan, där, på grund av andens makt över organismen, snart sagt vad som helst kan ske. Christian Science anser han bygger på äkta företeelser, men "vidskepliga" personer har bedömt dessa fel och inte förstått deras rätta psykosomatiska natur. I Lourdes har det förekommit underverk, det tror Bauer på, men de utgör en ytterst liten procent av alla de fall som kommer dit, och den procenten blir också allt mindre. Till "fallet Bridey Murphy" (boken *Sökande i det fördolda*, Saxon & Lindströms) bidrar han med en intressant upplysning(?). De hypnotiska hallucinationer (detta är en teknisk term) som har åstadkommit av Morey Bernstein på en kvinnlig försöksperson med avsikt att sätta henne i minnesförbindelse med föregående liv, har fått sin förklaring. Man har upptäckt att en nära barndomsvän till försökspersonen, som varit bosatt på Irland, där också hypnosens Bridey Murphy skall ha levat, faktiskt haft flicknamnet Bridey Murphy. Hon har dessutom berättat mycket om Irland för Virginia Tighe, som är den hypnotiserades namn, då denna var liten flicka. Om Bauers upplysningar, som stammar från en prästman W. White, skulle vara riktiga, tycks de göra det sannolikt att mrs. Tighe inte tidigare levat ett liv som Bridey Murphy och att någon möjlighet att i hypnos nå minneskontakt med egna eventuella, tidigare inkarnationer då knappast finns. Men i Bernsteins nyssnämnda bok omtalas att undersökningar gjorts på Irland för att finna uppteckningar om de personer som mrs. Tighe berättat om under hypnos och som skall ha levat i början av 1800-talet, och enligt boken har man hittat flera av dem... alltså en konfirmering av det som sagts under hypnos...

Åtskilligt av det som Paul Bauer behandlar, har han dålig kännedom om, men hans bok innehåller tankar och uppgifter som är av stort intresse för sökare. En brist hos Bauer är att han väl är mycket försiktig med positiva omdömen angående existensen av något utom normalt men att negativa omdömen kommer fram lätt utan samma hämningar. Hans redogörelser och resonemang är i allmänhet ofullständiga, även i fråga om det väsentliga, och kanske kan man säga att hans intresse för "vidskepelsen" mer är av beskrivande än reflekterande art.

Simon, Boris, Abbé Pierre. (Verbum-serien, Diakonistyrelsens Bokförlag. 12:—) "Abbé Pierre, 'de fattigas vän', föddes 1912 i en välbärgad familj i Lyon. Hans verkliga namn är Henri Grouès. Vid 18 års ålder skänkte han sitt arv till de fattiga och blev munk. Under andra världskriget var han präst i Grenoble och deltog aktivt i motståndsrörelsen mot tyskarna. Efter kriget grundade han i utkanten av Paris 'broderskapet Emmaus', där han gav olyckliga och förtvivlade människor nytt livsmod genom att lära dem hjälpa andra, som hade det ännu sämre. I denna märkliga rörelse har abbé Pierre sedan dess satsat alla sina krafter. Emmaus-tanken — att i första hand hjälpa den, som lider mest — har genom hans initiativ spritt sig över hela världen. Denne nutida Franciskus har fått hängivna efterföljare i många länder, bl.a. vårt. Boken utgör den första fullständiga presentationen på svenska av abbé Pierre och hans enastående humanitära insats. Det är snarare en roman än en biografi i vanlig mening: en roman om en man, fylld av orubblig tro på sin uppgift, som inte kan gå förbi en nödlidande nästa." — Till detta, som är förlagets presentation av boken på dess baksida, är bard att tillägga att vilka teorier eller vilket förment vetande man än har om Gud,

MEDARBETARE I DETTA NUMMER:

Nils-Olof Jacobson, 27, är med. kand. och skall bli psykiater. Han är intresserad av parapsykologi och vill gärna ha kontakt med personer som sysslar med reinkarnationsforskning. Adress: Måsvägen 5 C, Lund. Tel. 0412-244 71.

Peter Kor är en flitig UFO-debattör i den amerikanska *Flying Saucers*. Hans inlägg präglas av självständighet och skarp analys.

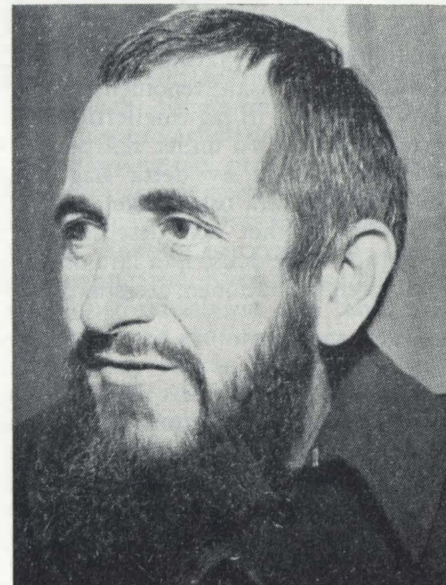
J. Bernard Ricks är spiritualistiskt medium. Han blev känd i USA sedan han mottagit ett psykiskt budskap om att den lilla dottern till grammofonstjärnan Merle Kilgore höll på att kvävas i sin säng. Ricks underrättade Kilgore i tid så att denne kunde återuppliva barnet, som låg medvetslöst i sin säng precis så som Ricks hade sett henne i sin vision. Det är också känt att Ricks förutsåg en tragedi som drabbade artisten Johnny Horton. Strax efter det denne fått Ricks varning, omkom han vid en bilolycka. Ehuru Bernard Ricks genomgått operasångarutbildning, arbetar han nu på posten i Shreveport, Louisiana, och han har tjänat den spiritualistiska rörelsen som missionär för "International General Assembly of Spiritualists". Han komponerar musik och har nyligen lagt sista handen vid en fosterländsk marsch.

Andrew Tomas tillhör redaktionen för Australian Flying Saucer Review.

Ivan Troëng, 50, har studerat konsthistoria och filosofi vid Stockholms högskola, gått i Otte Skölds målarskola samt varit reklamman. 1947—51 bedrev han flygingenjörstudier vid NKI. 1950—62 var han experimentingenjör vid Statens Skogsforskningsinstitut. Sedan 1962 är han forskningsingenjör och lärare vid Skogshögskolan, Garpenberg, från hösten 64 redaktör för Ifologiska Sällskapet tidskrift Tid och Rum. Troëng är medlem av Sveriges Yachtkonstruktörers Riksförening, Interplanetariska Sällskapet och Ifologiska Sällskapet, vars ordförande han var 61—62. Han har utgivit följande skrifter: Bärplanbåtar 54, Flygande tefat 60, Elflyg 63, Kulturer före istiden 64, Flisning i skogen och torkning av flis 64, Eldflugorna — universums kraftkälla 64.

Elsa Wessling har hållit många föredrag i spiritualistiska föreningar under åren 1935—1950. Hon har även medverkat med artiklar i *Spiritualisten*.

livet och döden, så är det under alla omständigheter och för alla människor riktigt att göra väl mot sin nästa. Abbé Pierres handlingar tillhör det bästa inom mänskligheten just nu.

SAMUELSONS GRAFISKA AB, ALMHULT